Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. - ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 110
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 15.—Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20.— » » 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ.4.— » δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Συντάκται καὶ συνεργάται οἱ καλλίτεροι καὶ γνωστότεροι τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων.
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ ΑΝΟΙΞΕ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙ

A MADAME LUCIENNE D'ERILLU

Théâtre de Rouffes...Paris

Athénes le...

Συγχωρῆστε με, ἀγαπητή μου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς γράψω. Ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος ; Οὔτε νὰ τὸν σκέπτεσθε· Ὁ ἀέρας ἀπ' τὸν Ὑμηττὸ φυσάει σὰν θαυμανιμένος καὶ ρίχνει στὰ παράθυρα μιὰ σκόνη πνιντική, βαρειά, σὰν μολύβι τριμμένο. Ἐδοκίμασα νὰ καθήσω στὸ ὑπόστεγον ἑνὸς καφενείου, μὰ οὔτε καὶ σεῖς δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μείνετε ἐκεῖ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς διαβολεμμένης σκόνης, μ' ὅλη τὴν εὐχαρίστησι νὰ βλέπετε ἀπὸ κολυπτόμενες ἀπ' τὸν ἀγέρα γάμπες ποὺ εἶνε ὡρκετὰ ὡραῖες.

Κι' ἔπειτα φαντασθῆτε ὅτι κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο ἥλιο ποὺ μᾶς πλημμυρίζει διαρκῶς ἐδῶ, ἡ Πεντέλη, τὸ ἀβάνατο αὐτὸ βουνὸ τοῦ λευκοῦ μαρμάρου, φανταζει—Ὕψισε ! —σὰν βουνὸ σκεπασμένο μὲ αἰώνια χιόνια. Τόση ὑποκρισία μ' ἔκαμε ν' ἀγανακτήσω κι' ἐκλειστηκα στὸ ξενοδοχεῖο μου.

Μὰ τί νὰ σᾶς γράψω ; Νὰ τί ζητῶ. Δὲν εἴμεθα πιά, κι' ἐγὼ κι' ἐσεῖς στὰ χρόνια τῆς γοητευτικῆς καὶ σιωπηλῆς ἐκστάσεως καὶ τῶν φιλημάτων ποὺ τοποθετοῦν ἐπάνω στὸ λευκὸ χαρτὶ κάτω ἀπ' τὴν ὑπογραφή...

"Ω ! αὐτὴ ἡ γκριμάτσα σας ! Σᾶς ἀκούω νὰ μὲ λέτε : «Ὁ πρόλογός σας αὐτός, φίλε μου, ἐπεκτείνεται ὑπὲρ τὸ δέον».

Λοιπόν, Λουσιέν, ἑτοιμασθῆτε ! Λουσιέν, ἀπηγόρευσαν τὰ τυχερὰ παιγνίδια στὰς Ἀθήνας !

—Μπᾶ, κι' ἀπὸ πότε γινήκατε χαρτοπαίκτης ! μοῦ λέτε.

Εἶνε ἀλήθεια. Προτιμῶ πάντοτε τὶς ντόμες τοῦ χοροῦ, ἀπ' τὶς ντάμες τῶν χαρτιῶν. Ἀφήνω γιὰ τοὺς ἄλλους —καὶ σεῖς τὸ ἴδιο— τὸ φλεγματικὸ πόκερ, τὸν πυρετῶδη μπακαρᾶ, τὸ σοβαροπρεπὲς μπρίντζ καὶ τὴν φρενήρη ρουλέττα. Ἀποστρέφομαι καὶ τ' ἀγωνιῶδη στοιχήματα τῶν ἱπποδρομιῶν...

Ἀλλά, καταδιώκουσα τὰ χαρτοπαίγνια ἡ ἀστυνομία τῶν Ἀθηνῶν, μοῦ ἔγινε δίχως νὰ τὸ ὑποπτεύεται, ἀφορμὴ μιᾶς ντεσιλλυζιόν, πολὺ δυσαρέστου γιὰ μένα.

Εἶχα ἀνεβῆ χθὲς στὸν Ἱερὸν Βράχον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ καρδιά μου ἐσκιρτοῦσε ἀπὸ εὐλαβητικὴ συγκίνησι. Ποιός θὰ μποροῦσε περνῶντας τὰ κοκκινωπὰ Προπύλαια νὰ μὴν ἀναλήση τὸς ἐρατὸς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, τὸς καταφορους παρθένους ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ τὸν Κεραμεικὸν ὑπὸ τοὺς ἤχους συρίγγων καὶ φορμίγγων νὰ φέρουν εἰς τὴν Θεὰν τὸν πέπλον της ;

Ἤμουν ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ Ἐρεχθεῖον, στὸ πλαισότερωτο ποὺ ἐνόμιζε κανεὶς πῶς τὸ τρυποῦν χιλιάδες μικρὰ τόξα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἐνῷ ὀριστερὰ, μακρυά μου, ἀντιφέγγιζεν ἀπίνητη ἡ θάλασσα τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς δοξασμένης Σαλαμῖνος. Ἐστεκόμουν ἐτσὶ ὀνειροπολῶν, ὅταν ἕνας Ἕλλην, τοῦ ὁποίου τὰ διαπερατικὰ βλέμματα μοῦ ἔκαμναν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀνατρέχουν τοὺς αἰῶνας ἔσκυψε κοντά μου γιὰ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆ κάτι, ἕνα ὄνειρο ἴσως ὅμοιο μὲ τὸ δικό μου...

Καθὼς Ἕλλην δὲν εἶνε καὶ ποιητής ; Ἔστρεψα λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος του, ἐτοιμος νὰ τὸν ἀκούσω προσεκτικά. Καὶ τότε :

—Μοσσιοῦ, ποῦ εἶτε, ἂν ἠθέλατε θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ὁδηγήσω σ' ἕνα καλὸ σπίτι τῆς λεωφόρου Συγγροῦ ὅπου παίζουν πόκερ. Εἶνε καλὴ συντροφιὰ καὶ θὰ σᾶς ἐδέχοντο ὡς φίλον.

Καὶ σὲ λίγο, κοιθὼς τὸ βλέμμα μου ἔγλυστροῦσε στὴν ἤρεμη θάλασσα, ποὺ προσέθεσε :

—Ἔξω ἐπίσης, Μοσσιοῦ, μιὰ μικροῦλα ἀρσακειάδα —κόρη ἑτῶς κουρέα— ὁμορφη καὶ μικροῦλα, τόσο μικροῦλα !—μπορεῖτε μ' ἑκατὸ φράγκα μόνο νὰ τὴν ἔχετε...».

Ἂν ἐδέχθηκα ἢ ὄχι ; μὴ μ' ἐρωτᾶτε, ἀγαπητή μου Λουσιέν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀπὸ τοτε δὲν ἐτόλμησα νὰ ξανανέβω στὴν Ἀκρόπολιν.

HENRY BARDE

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

Τὰ κυριώτερα προσόντα ἑνὸς προσώπου εἶνε τὸ χρῶμα, ἡ φρεσκάδα καὶ ἡ λεπτότης τῆς ἐπιδερμίδος. Μερικοὶ φυσιογνωμισταὶ λέγουν ὅτι τὸ χρῶμα εἶνε ὁ καθρέπτης τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ψυχῆς. Κατ' αὐτοὺς τὸ μελαχρινὸ χρῶμα δείχνει μελαγχολικὸ καὶ βαρὺν χαρακτῆρα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀλλάζουν ἀποτόμως χρῶμα καὶ γίνονται ἀπὸ χλωμοὶ κόκκινοι καὶ ἀπὸ κόκκινοι πελιδνοὶ εἶνε θυμάδεις καὶ ἀπότομοι, οἱ δὲ διαρκῶς χλωμοὶ πάλιν εἶνε ἄνθρωποι χωρὶς σθένος, χωρὶς χαρακτῆρα...

Τὸ ὡραιότερο χρῶμα γιὰ ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο εἶνε ἀναμφιβόλως τὸ λευκὸ μάτ καὶ ἐλαφρὰ ρόδινο. Ἡ λευκὲς ὅμως πρέπει νὰ προφυλάσσουν πολὺ τὸ δέρμα τους, διότι τῆς περισσότερες τῆς πιάνει φοβερὰ ὁ ἥλιος. Καλὸ προφυλακτικὸ εἶνε νὰ μὴν ἐκτίθενται ποτὲ εἰς τὸν ἥλιο χωρὶς νὰ φοροῦν γάζα ἢ ἄν αὐτὸ τοὺς στενοχωρῆ, ν' ἀλεῖφουν τὸ πρόσωπον μὲ ὀλίγο ἀγνὸ cold-cream καὶ ἅμα στεγνώσῃ νὰ βάζουν λίγη πούδρα. Ὅταν ἐπιστρέψουν εἰς τὸ σπήτι νὰ πλύνονται μὲ λίγο χλιαρὸ νερὸ κι' ἔτσι τὸ πρόσ· πο δὲν ἔχει ὑποστῆ διόλου τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου.

Ἄλλο ποὺ συντείνη πολὺ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ προσώπου εἶνε ὁ χρωματής. Ὅσες θυμόνουν εὔκολα, ὅσες κάμνουν μορφασμούς, καταστρέφουν τὸ δέρμα των, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ συνηθίσουν εἰς τὴν ψυχραιμία καὶ εἰς τὸ νὰ προσέχουν πολὺ νὰ ἀποφεύγουν ἐντελῶς κάθε μορφασμό, εἴτε ὅταν γελοῦν εἴτε ὅταν ὁμιλοῦν.

Τὸ χλιαρὸ νερὸ εἶνε καλὸ διὰ τὸ πρόσωπο, ἐπίσης ὀφελεῖ πολὺ καὶ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς.

Ἀποφεύγετε τελείως τὴς διάφορες πομάδες ποὺ πωλοῦν τὰ μυροπωλεῖα ἢ φαρμακεῖα καὶ θὰ συστήσω ἄν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μεταχειρίζεσθε κάτι, νὰ διαλέξετε ἀπό τὶς κατωτέρω συνταγές· εἶνε ἀβλαβεῖς καὶ δύνασθε νὰ τὶς μεταχειρίζεσθε τὸ βράδυ πρὶν πλαγιάσετε.

α') Beurre de cacao 10 gr. Cire vierge 10 gr. Huile d'amandes douces 60 gr. Essence de roses 5 gouttes

β') Amandes amères 125 gr. Miel 300 gr. Huile d'amandes douces 8 gr.

Αὐτὲς οἱ δύο συνταγὲς εἶνε γιὰ ἀλοιφὲς τοῦ προσώπου, εἰς τὸν πρῶτον δὲ φαρμακοποιὸν ποὺ θ' ἀποταθῆτε θὰ σᾶς τὶς παρασκευάσῃ. Τώρα γιὰ νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπόν σας εἶνε κατάλληλος ἡ ἑξῆς διάλυσις, ποὺ λευκαίνει μ ιλιστα τὸ δέρμα.

Eau de rose 500 gr.
Teinture de benjoa 5 »

Αὐτὴν τὴν teinture de benjoa, τὴν ὁποίαν πωλοῦν εἰ τὰ φαρμακεῖα, μπορεῖτε νὰ τὴν χρησιμοποιεῖτε καὶ μὲ συνηθισμένο νερό, ρίχνοντες λίγες σταγόνες ἀπ' αὐτὴν ὁπότε τὸ νερὸ γίνετοι σὰν γάλα. Ἐπὶ προσθέτως δὲ μπορεῖτε νὰ τὴν χρησιμοποιεῖτε, ἄνδρες καὶ γυναῖκες διὰ πλύσιμον τῶν χειρῶν σας, ὅταν ἰδρώνουν.

Η Δις ΝΟΡΑ

ΝΟΟΜΑΝΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΔΟΚΤΟΡΟΣ

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ἔγινε τὴν περασμένην Δευτέραν ἐνώπιον ἐπισήμου ἀκροατηρίου μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐπίδειξις πειραμάτων τηλεπαθείας καὶ νοομαντείας ἐκ μέρους τοῦ Δανοῦ δόκτορος Χάνουσεν ὁστις θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους νοομάντεις καὶ ἐξουσιαστὰς τῆς ἀλλοτρίας θελήσεως.

Τὰ πειράματα, ἐκτελεσθέντα ὑπὸ τὸν ἔλεγχον συσταθείσης ἐπιτροπῆς, ὑπῆρξαν περιεργότατα καὶ πρ ιγματι θαυμαστά.

Ἰδοὺ μερικά :

Ὁ κ. Χάνουσεν εἶπεν εἰς τοὺς προσκεκλημένους νὰ κρύψουν δύο καρφίτσες ὁπου δήποτε θέλουν, βεβαιώσας ὅτι θὰ τὰς ἀνεύρῃ. Πράγματι ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, ὁ μὲν χειροῦργος κ. Κορύλλος ἔκρυψε μίαν καρφίτσαν μέσα εἰς μίαν γλάστραν, ἡ δὲ δις Πολυγένη ἔκρυψε δευτέραν καρφίτσαν ἀπὸ μέσα εἰς τὸ πέτο τοῦ σακακιοῦ τοῦ κ. Φίλωνος. Αἱ δύο κρυβεῖσαι καρφίτσες ἦσαν ἐντελῶς ἀθέατοι καὶ ἐν τούτοις ὁ κ. Χάνουσεν, μόλις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν προσκεκλημένων, διηυθύνθη χωρὶς δισταγμὸν πρῶτον πρὸς τὴν γλάστραν καὶ ἀνεκάλυψε τὴν μίαν καρφίτσαν, καὶ κατόπιν τὴν ἄλλην.

Κατόπιν ἐπλησίασε τὴν κ. Ζερμαὶν Τσαλίκη καὶ τῆς εἶπε :

—Κυρία, θὰ σᾶς πάρω αὐτὸ τὸ βραχιόλι ποὺ φορεῖτε στὸ χέρι.

—Καὶ ἂν δὲν θελήσω νὰ σᾶς τὸ δώσω ;

—Θὰ σᾶς ἐξαναγκάσω νὰ θελήσετε.

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε !

Ὁ δόκτωρ τοποθετεῖ τὴν κυρίαν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ, καρφώνει εἰς τὰ μάτια της τὰ βλέμματά του καὶ ἀμέσως ἡ κ. Τσαλικὴ ὑπνωτισθεῖσα ἤρχισε νὰ βηματίζῃ πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ τείνῃ τὸ χέρι της εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε τὸ βραχιόλι. Ὁ δόκτωρ ἐπῆρε τὸ βραχιόλι καὶ ἦτο τόσον ἰσχυρῶς ὑπνωτισμένη ἡ κυρία, ὥστε παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα διὰ ν' ἀνανήψῃ.

Ἐπίσης, ὁ δόκτωρ συνεχίζων τὰ πειράματά του ἐμάντευσε διάφορα ὀνόματα γραφέντα κρυφὰ εἰς ἕνα χαρτὶ καὶ σφραγισθέντα ἐντὸς φακέλλου.

Ἤδη ὁ κ. Χάνουσεν πρόκειται νὰ παράσχῃ ἐνώπιον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ δείγματα τῆς πολυμεροῦς ἱκανότητός του, ἐκτελῶν σχετικὰ πειράματα τὴν προσεχῆ Δευτέραν εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον.

ΕΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Πνίξε ψυχὴ τὴ θλίψι σου, θὲ νἀρθουνε καὶ πάλι
ἢ γλήγορα ἢ ἀργάλι
μιᾶς ἀνοιξῆς χαρές.

Τῆς μοίρας τὸ βαρὺ φορτίο ἂς φορτοθοῦμε ἀντάμα
χωρὶς κανένα κλάμα
σὰν ὅλες τὶς ψυχές

Γιατὶ τάχα νὰ θλίβεσαι, ψυχή μου πονεμένη
γιὰ μιὰ σου ἀγαπημένη
ποὺ σ' ἄφησε ἢ κακιά!

Τράβα καὶ σὺ θὰ βρῇς κ' ἄλλο λουλούδια νάμυρίσης
κι' ἔτσι νὰ λησμονήσης
μιὰ χίμαιρα παλιά.

Ἀθῆναι *Πάνος Ν. Καραβίας*

ΣΑΝ ΣΥΛΛΟΓΙΕΜΑΙ...

Σὰν συλλογιέμαι τὴ μεγάλη εὐτυχία ποὺ μοῦ χαρίζεις, ἀγαπημένε μου, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου σκλαβωμένο τόσο ποὺ θάθελα νἄνειχα τὰ μακρυὰ μαλλιὰ τῆς ἠρωΐδας νὰ σὲ τυλίγω μ' αὐτὰ καὶ νὰ στὰ στρώνω νὰ κοιμᾶσαι

Σὰν συλλογιέμαι τὰ ὤμορφα, νοσταλγικά σου μάτια, ποὺ ἔχουν τὸ λαμπρὸ χρῶμα τῆς ἄμμου σὰν ὁ ἥλιος τὴν χαϊδεύει, σὰν τὰ συλλογιέμαι τὰ ματάκια σου παρακαλῶ μὲ ζήλεια, ὅταν καμμιὰ φορὰ σβύσῃ ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα, νὰ σβυσῃ μαζί μ' αὐτὴ καὶ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν σου—δὲν θέλω ἄλλη νὰ ξεχαστῆ στὴ λάμψι του, ἐνῶ θὰ τὴν ἀνανοιζίζεις μὲ τὴ γλυκειά σου φωνή...

Σὰν συλλογιέμαι τὸ γλυκὸ σου χαγόγελο, ποθῶ πάντα νὰ κλαίω γερμένη στὰ γόνατά σου, κι' ἀκούγοντας τὸ χαμόγελό σου τὸ πονετικὸ ἢ νοιώθοντας τὸ τρυφερό σου φιλὶ στὸ μέτωπό μου...

Καὶ σὰν συλλογιέμαι πῶς ἐγὼ ἔγινα ἡ ἀφορμὴ ν' ἀρρωστήσῃς, νοιώθω μιὰ μεγάλη χαρὰ—τὴ χαρὰ ποὺ φέρνει δάκρυα στὰ μάτια... Εἶμ' εὐτυχισμένη νὰ σὲ βλέπω χλωμὸν καὶ νὰ ξέρω πῶς ὑποφέρεις γιὰ τὴν ἀγάπη τὴ δική μου, ὦ ἀγαπημένε μου...

Βόλος *Δ-νὶς Κ. Τσ.*

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Στὸμοναστῆρι τὸλεπκό, στοῦ βράχουπούν' τὰ γκρέμα
μέσα σ' ἀνθοπερίβολα τ' ἀπαρθενα ρουμάνια,
στῆς ὁλοπράσινες πλαγιὲς καὶ μισ' τὰ χρυσανθέμια
πόσες δὲ σμίξαμε φορές, ὦ κόρη μου οὐράνια!...
Ἀνεγκρὶ τὴ ποσες φορὲς δέ μέθυσες σιμὰ μου
ἀπ' τὸ σανθῶν τῆς μυροδιὲς κι' ἀπὸτὸν ἔρωτάμου!..
Καὶ μέσ' τὴ σκοτεινὴ νυχτιὰ πόσες φορὲς δὲ σ' εἶδα
ἀπ' τὸ πυργοπαραθυρο ἔμενα νὰ προσμένῃς
καὶ σὰν ἱππότης ἀγαλὰ ποὺ 'σχόμουν μὲ χλαμύδα
πόσες φορὲς, Μιμούλα μου, δὲ σ εἶδα νὰ μοῦ δένῃς.
τὴ σκαλα τὴ μετάξινη σὰν τα χρυσᾶ μαλλιά σου
καὶ νὰ με σέρνῃς στὴ κρ νὰ 'ρθῶ στὴν ἀγκαλιάσου!
Κοιτώ τατρεχωστὴ πλαγιὲς καὶ πάω στὸμοναστῆρι...
γυρνῶ τ ἀνθοπερίβολα.. τ' ἀπάρθενα ρουμάνια.
Μὰ εἶν' ὅλα ἔρμα κι' ἄχαρα σὰν κρύο κοιμητῆρι
τὰ δέρνει σὰν κι ἐμένα αὐτὰ ἀπάντεχη ἡ ὀρφάνια!

Γιῶργος Τουφεξῆς

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΦΦΜΑΝ

Τὸ ἀριστουργηματικὸν μυθιστόρημα τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως Ἐρνέστου Ὄφφμαν, ἀφὸ τὸ ὁποῖον ἐβρῆκε τὸ λιμπρέττο τῆς ὁμωνύμου Ὄωερας—τοῦ δριάμβου τῆς Λαμωανιέβας.

Ὅλα τὰ συγκρονιστικὰ ἐρωτικὰ ἐωεισόδια τοῦ ωοιητοῦ Ὄφφμαν, ὁ ἐρεβώδης κακὸς δαίμων ωοὺ τὸν καταδιώκει, τὰ ωεριωαδῆ τραγούδια του, ἡ βανκαρολστικὴ βαρκαρόλα τῆς Βενετίας, μὲ τὴν ὁ σοίαν ἔχουν βετρελλαδῆ οἱ Ἀδηναῖοι, ὁ μωοεμικὸς καὶ ωεριωετειώδης βίος τοῦ συγγραφέως, ὅλα ἀωὸ τῆς ωροσεχοῦς ἑβδομάδος εἰς τὴν «Ἐφαῖραν».

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ Δ-ΙΑΟΣ ALEX

10 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)* *10*

—Δὲν ἔχεις καθόλου δίκηο, Δυπρὲ διὲκυψεν ὁ Φίλιππος λιγάκι δυσηρεστημένος. Ἔχεις ὅτο χρέωσιν νὰ μοῦ εἰπῆς ὅσα γνωρίζεις, ἀδιάφορον ἂν ἐγὼ θὰ δώσω σημασίαν ἢ ὄχι.

—Ἄκουσε, Φίλιππε, νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ μὲ δύο λόγια περὶ τίνος πρόκειται εἶπεν ὁ Μακφάλεν ἐπεμβοείων. Αὐτὸς ὁ ὀνομαζόμενος Γκάλντμα εἶχε μία πολὺ ὥμορφη σύζυγον ποὺ ἦτο, φαίνεται, κάπως μυστηριώδης. Δὲν ἐπήγαινε ποτὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὅλοι ἐφοβοῦντο ὅταν τὴν ἔβλεπαν νὰ περνᾷ μὲ τὴν κόρην της. Ἔξαφνα ὅμως ἡ γυναίκα αὐτὴ ἐξηφανίσθη ἀπότομα καὶ ὅταν κάποιος ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν σύζυγόν της αὐτὸς ἀπήντησε λακωνικὰ «ἀπέθανε». Ἀλλὰ τότε τί εἶχε γίνῃ λοιπὸν τὸ πτῶμα τῆς ; Αὐτὸ εἶνε τὸ πρόβλημα, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν δίδει παρὰ μίαν λύσιν ὁ κόσμος : Ὅτι ὁ Γκάλντμα θυμώσης καθὼς ἦτο, ἐσκότωσε τὴν σύζυγόν του καὶ ἐξηφάνισε τὸ πτῶμά της. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία ποὺ ἐμάθαμε. Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ Γκάλντμα εἶνε δολοφ...

—Σώπα ! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος μὲ τόνον ἐπιβλητικὸν τόνον φωνῆς, ὥστε ὁ Μακφάλεν ἐσώπασεν ἀμέσως. Μὴ δίνεις αὐτό τὸ ἐπίθετον εἰς ἕναν ἄνθρωπον χωρὶς νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι τό ἀξίζει. Ἂν τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως λέγει ὁ Νταϊσγουέρθυ, γιατί νὰ μὴ συλλὸβουν τὸν Γκάλντμα.

—Γιατί, φυσικά, δὲν ὑπῆρχον ἀποδείξεις.

—Περιττὸν νὰ πολυλογοῦμε, εἶπεν ὁ Λόμμα, ἐπιθυμῶν νὰ δώσῃ ἕνα τέλος εἰς αὐτὴν τὴν συνομιλίαν. Αὔριον ποὺ θὰ ἴδῆτε τὸν κ. Γκάλντμα θὰ πεισθῆτε καὶ σεῖς περὶ τῆς ἀθωότητός του· ἄλλως τε φθάνει νὰ τὸν ἐβλέπατε πῶς ἐμελογχόλησε ὅταν κατὰ τύχην ἀνέφερε τὴν γυναίκα του. Ἂν εἰπῆτε γιὰ τὴν κόρη του...

—Ἀ ναί, ἐλησμόνησα, διέκοψε πάλιν ὁ Μακφάλεν. Συνέβη κοὶ κἄτι τι ἄλλο ἀξιοπερίεργον. Ἡ κόρη μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας της ἐξηφανίσθη καὶ ὕστερα ἀπό χρόνια ἐξαναπαρουσιάσθηκε πάλιν μεγάλη γυναῖκα πειά, ἀπό τότε δὲ ζῇ μὲ τὸν πατέρα της· φαίνεται δὲ ὅτι καὶ αὐτὴ μοιάζει εἰς τὴν μητέρα, γιατὶ δὲν πηγαίνει ποτὲ εἰς ἐκκλησίαν.

Ὁ Φιλιππας ἤκουε σκυθρωπός, ἐνῷ μηχανικῶς ἤγγισε μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ τριαντάφυλλον ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ἡ Ντολορὲς καὶ τὸ ὁποῖον ἐστόλιζεν ἀκόμη τὴν μπουτονιέρα του. Τέλος ἐγέλασε βιασμένα καὶ ἠρώτησεν μὲ λίγην ψυχρότητα.

—Αὐτό εἶν' ὅλο— καὶ ἐψιθύρισεν κάποιαν ὕβριν διὰ τὸν Νταϊσγουέρθυ, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν φίλων του— Εἶτα ἐσηκώθη προσθέσας. Πᾶμε εἰς τὸ σαλόνι καὶ ἰομίζω ὅτι δὲν θὰ κάμωμε ἄσχημα νὰ εἰποῦμε νὰ μᾶς ἑτοιμάσουν κἄτι, γιατὶ ἐγὼ τοὐλάχιστον πεινῶ. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Γκάλντμα, αὔριον ποὺ θὰ τοὺς ἴδῆτε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀλλάξετε γνώμην.

—Φυλάξου μόνον Σάνδη καὶ σὺ Δυπρὲ—ἐπροσθεσεν ὁ Λώρμα—γιατὶ δὲν ἔχετε ξαναϊδῆ εἰς τὴν ζωήν σας τέτοια ὥμορφιά.

Ἐδείπνησαν ἐν τοῦ προχείρου καί, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰ λικέρ, ὁ Τζῶρτς, ποὺ ὅλως παραδόξως ἐφαίνετο μελαγχολικός, ἐκάθησεν εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχιζε νὰ παίζῃ μὲ τὴ ἰδιάζουσαν ἐκείνην λεπτότητα, ποὺ ἀναδεικνύει ὅχι ἴσως ἕναν πιανίστεν, ἀλλὰ ἕναν ποὺ αἰσθάνεται βαθειὰ τὴν μουσικήν.

Δὲν ἐννοοῦσεν ἐν τούτοις ποτὲ τὴν ἄξίαν του καὶ ἀποροῦσε γιὰ τόν γενικὸν θαυμασμόν ποὺ ἐπροκαλοῦσε τό παίξιμόν του εἰς τὰ σαλόνια.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔπαιζε μία appassionate τοῦ Copin, θὰ ἐξήλευε δὲ τὴν πλαστικότητα τοῦ tourcer του καὶ ἕνας ἐξ ἐπαγγέλματος πιανίστας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν, ἦτο τοσον συναρπαστική, ὥστε καὶ ὁ Μακφάλεν ἀκόμη, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ μουσικός ἦτο, εἶχεν ἀφαιρεθῆ καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἐκύτταζε μὲ θαυμασμόν τόν ἐμπνευσμένον μουσικόν.

Ἔξαφνα ὅμως τοὺς γλυκεῖς φθόγους διεδέχθη μία ἀγρία μελῳδία αἰσθηματική ὅσον καὶ δραματική, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὁ Ἔριγκτον καὶ μετεφέρθη μὲ τὴν φαντασίαν του κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, ὅπου τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουεν ἀκόμη τὴν μελῳδικὴν ἐκείνην φωνὴν τὴν τόσον ἰδεωδῶς γλυκεῖαν.

—Comme c'est beau ca ! ἐψιθύρισεν ὁ Δυπρέ, ἐνῷ ὁ Φίλιππος ἦτο τόσον πολὺ βυθισμένος εἰς τοὺς ρεμβασμούς του, ὥστε ὅταν ὁ Τζῶρτς ἔπαυσεν, ἀνετινάχθη σὰν νὰ ἐξυπνοῦσεν ἀπότομα ἀπὸ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο.

Ὁ Λώρμα ἐσηκώθη ἀκόμη πλέον μελαγχολικὸς καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχε διάθεσιν δι' ὁμιλίας ἐπροφασίσθη ὅτι νυστάζει καὶ καλὴνυκτίσας τοὺς φίλους του ἀπεσύρθη. Τὸ παράδειγμά του δὲ ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι, πλὴν τοῦ Φιλιππου ὁστις ἐπροτίμησεν ν' ἀνεβῇ εἰς τὴν γέφυραν καὶ νὰ ρεμβάσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν γαλήνην τῆς νυκτός.

VII

Ναυούρισέ με γλυκά, ὦ θεία ὀπταισία !
Μὴ φεύγεις καὶ σκορπίσῃς παντοῦ σκοτεινιά.

Dante Rosseti

Ἦσαν περασμένα μεσάνυκτα καὶ νεκρικὴ σιγὴ ἐβασίλευε παντοῦ. Ὅλα ἐκοιμῶντο· μόνον ὁ νυκτερινὸς ἥλιος ἔλαμπεν ἐλῆς τὸ στερέωμα καὶ ποῦ καὶ ποῦ κανένα σύννεφο ἐπερνοῦσε ἥσυχα-ἥσυχα καὶ ἀπεμακρύνετο πρὸς δυσμάς.

Ὁ λόρδος Ἔριγκτον, ἐξηπλωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐκάπνιζεν, ἐνῶ ὁ νοῦς του ἔτρεχε μακρὰν εἰς τὸ παρελθόν. Ἐσυλλογίζετο τοὺς παλαιοὺς ἑρωτάς του καὶ κατέληγεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι καμμιὰ ἀφ' ὅσας εἶχεν ἀγαπήσει μέχρι τοῦδε δὲν ἠμποροῦσε νὰ συγκριθῇ κἂν μὲ τὴν ξανθὴν καλλονήν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠρμόζεν εἰμὴ ὁ τίτλος τῆς περιγκηπίσσης τῆς Νορβηγίας. Τί ὑπερήφανος ποὺ θὰ ἦτο, ἂν ἡ τύχη τὸν εὐνοοῦσε καὶ εὑρίσκετο εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ τὴν παρουσιάσῃ ὡς σύζυγόν του εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Λονδίνου ! Ἐσηκώθηκε καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ γευρικά, ὅταν αἴφνης εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ γιὸν διέκρινε μίαν βάρκαν σκοτεινοῦ χρώματος, ἐντὸς τῆς ὁποίας δὲν ἐφαίνετο νὰ ἦτο ναυείς. Παρετήρισε προσεκτικώτερα, ἐκύτταξε καὶ μὲ τὸ τηλεσκόπιον καὶ ἀνεκάλυψε τότε ὅτι κάποιος ἦτο ἐξηπλωμένος μέσα εἰς αὐτήν, δὲν ἤργησε δὲ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν τρελλὸν γάνον καὶ ἐκπληκτος τοῦ ἐφώνοῦσε :

—Σίγκερτ ! Σίγκερτ ! Ἀλλὰ κανεὶς δένἀπήντα.

Ὁ τρελλὸς ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμᾶτο βαθειά, ἀλλὰ ὁ Φίλιππος ἐπέμενε τόσον μὲ τὰς φωνάς του, ὥστε κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ.

—Σίγκερτ ! τοῦ ἐφώναξε τότε. Πρόσεξε ἡ βάρκα σου θὰ πέσῃ ἐπάνω στὴς ἔρες.

Ὁ Σίγκερ ἐπετάχθηκεν ἀπότομα καὶ τοῦ ἀπήντησεν μ' ἕνα γέλιο κοροϊδευτικό.

—Ἐσὺ νὰ ποσεχῆς ! Ἐσὺ δυστυχισμένε. Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος, Ὅλο τὸ φῶς αὐτὸ ποὺ βλέπεις εἶνε δὶκό μου καὶ τὸ σκοτάδι καὶ ἡ ντροπὴ εἶνε γιὰ σέ...

—Ἔχεις δίκηο Σίγκερτ ! εἶπεν ὁ Φίλιππος μ' ἕνα συμπονετικὸν τόνον φωνῆς Σὺ ἔχεις πάντοτε δίκηο. Ἔλα λίγο ἐπάνω νὰ κουβεντιάσωμε. Μὴ φοβᾶσαι· δὲν σοῦ κάνω κανένα κακό.

Τὰ λόγια αὐτὰ καθησύχασαν, φαίνεται, τὸν τρελλόν, ὅστις ἔσκευσε νὰ προσεγγίσῃ τὴν βάρκαν του καὶ μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα εὑρίσκετο εἰς τὴν γέφυραν πλησίον τοῦ Φιλίππου.

—Εἶσαι μόνος σου ἐδῶ ; τὸν ἠρώτησε· καὶ ὁ λόρδος Ἔριγκτον, φοβηθεὶς ὅτι ἂν ἐφ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

Ὁ Ζάν ἐπῆρε τὸ λικὲρ ποὺ τοῦ προσέφερε ἡ Παυλίνα καὶ τῆς εἶπε κυττάζοντάς την στὰ μάτια : —Σᾶς ἀγαπῶ !

—Ναί, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυναῖκα χωρὶς διόλου νὰ συγκινηθῇ, μὰ σᾶς εἶπα τόσες φορὲς πῶς αὐτὸ ποὺ κάνετε δὲν εἶνε σωστό.

—Γιατί ;

—Γιατὶ εἶμαι παντρεμένη, ἀνήκω εἰς ἄλλον.

—Τί πειραζει ! — καὶ τοῦ νέου τὰ γαλανὰ μάτια ἔλαμψαν μὲ πάθος, ἐνῷ ἡ Παυλίνα μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο εἰς τὰ χείλη ἔπαιζε νευρικὰ μὲ τὴν βεντάγιαν της.

—Τὶ σκληρὴ ποὺ εἶσθε, ξαναεῖπεν ὁ νέος — σκληρὴ καὶ ἄπονη !

Ἡ Παυλίνα δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ σαλόνι ποὺ ἦσαν γυρω στὸ πιάνο συνωθρισμένοι οἱ περισσότεροι προσκεκλημένοι. Ὁ ἄνδρας της ἐξαπλωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν ἐκαστνίζε μακαριως κοὶ τῆς ἐχαμογελασε μόλις τὴν εἶδε, αὐτὴ ἐκαθησε κοντὰ εἰς τὸ πιανο, καὶ ὅταν ἐτελειωσε τὸ κομματι ποὺ ἐπαιζετο ἐπῆρε ἕνα κουτὶ σιγαρέττα καὶ προσέφερε εἰς τοὺς προσκεκλημένους της.

Ὁ Ζαν δὲν ἄργησε νὰ τὴν πλησιάσῃ πάλιν καὶ τῆς εἶπε μετανοημένος :

—Συγχωρῆστε με ἂν εἶμαι κάποτε λιγάκι ἀπότομος, μὰ εἶσθε τόσο κακὴ μαζί μου. Μὲ ἀποφεύγετε πάντα, καί, ὅταν ἔλθω κοντὰ σας, φεύγετε ἀμέσως.

—Μα, ἀγαπητέ μου, πρέπει νὰ περιποιοῦμαι τὸν νόσμο, ἔπειτα τὶ νὰ σᾶς κάμω ; ὁσάκις μοῦ μιλεῖτε, μοῦ λέτε πάντα πράγματα ποὺ δεν πρεπει νὰ τ' ἀκούω, λοιπὸν τὶ παραπονεῖσθε ;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλην ἀπαντησιαν ἐπῆρε τὸ κουτὶ μὲ τα σιγαρέττα καὶ ἐπλησίασε τὸν συζυγόν της ποὺ τὴν ἐκύτταζε μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἐντελῶς ἠσύχου διὰ την διαγωγὴν τῆς συζύγου του. Τῆς ἐχαμογέλασε, τὴν ηὐχαρίστησε καὶ ἡ Παυλίνα ἐπλησιασε ἄλλους.

—Δὲν φοβᾶσθε μὴ τὸν σκοτώσω τὸν ἄνδρα σας, ἐρώτησε σὲ λίγο ὁ Ζὰν μὲ σφιγμένα δοντια.

—Το σιγαρέττο σας ἐσβησε, θέλετε ἄλλο ; τοῦ εἶπεν ἡ Παυλίνα μὲ μειδίαμα, τὸ ὁποιον ἐξώργισε τὸν Ζαν καὶ τῆς ἐπανελαβε ἄγρια :

—Θὰ δῆτε ποὺ θὰ τὸν σκοτώσω !

Ἡ Παυλίνα ἀπεμακρυνθη καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μία κυρία ποὺ εἶχε τραγουδήσει ἐπηνσιαζε τὸν Ζαν καὶ τ ν ἐρωτουσε μὲ χαμὰ ελο :

—Σᾶς ἀρέσει ὁ Bizet ;

—Ὁ Bizet ; ἐκαμεν ὁ νέος χωρὶς νὰ καταλαβαινῃ τι ἔλεγε ;

—Ναι, ἡ Κάρμεν τοῦ Bizet.

—Βεβαια πολυ, ἀπήντησεν ἀφηρημένος, ἐνῷ τὰ ματια του παρακολουθοῦσαν τὴν κομψὴν σιλουετα ποὺ ἐπηγαινοηχχετο μὲ τόσην χαριν καὶ δεν τὸν ἀξιοῦσε οὔτε μὲ ἕνα βλέμμα.

Οἱ γλυκεῖς ἦχοι μιᾶς κιθαρας, ἀπο κάποια γόνδολα ποὺ ἐπερνοῦσε κοντα, πολὺ κοντὰ στὴ βίλλα, ἔκαμε ὅλους νὰ τρέξουν στὴν ταρατσα, ἀλλὰ τότε ἀμέσως ἡ κιθαρα ἔπαυσε καὶ ἡ λευκὴ γονδολα ἀπεμακρύνθη.

—Καποιοι εὐτυχισμένοι εἶνε κεῖ μέσα, ἐψιθύρισεν ὁ Ζαν συγκεκινημένος.

Καὶ ἕνας φίλος του τὸν ἐρώτησε :

—Τοὺς ζηλευεις ; Ἡ Νάπολη εἶνε γεμάτη ἀπὸ τεοια ζευγαρια.

—Ναί, εἶνε ὤμορφο πρᾶγμα ὁ ἔρως.

—Παντρευθῆτε λοιπόν, τοῦ ἐψιθυρισεν ἡ Παυλινα καὶ ὁ Ζὰν ἐμουρμούρισε μέσα ἀπὸ τα δοντια του : —Εἶνε προτιμωτερος ὁ θανατος.

Οἱ προσκεκλημενοι ἐμπῆκαν πάλι οτὸ σαλόνι καὶ, καθὼς ἡ Παυλίνα ἔμεινε τελευταία, ὁ Ζον την ἐπλησιασε καὶ τῆς εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ὑπόκωφον :

—Εἶνε ἀνογ·η νὰ σᾶς μιλήσω ἀπόψε.

—Ἀδυνατον !

—Ἔχω νὰ σᾶς πῶ πράγματα πολὺ σπουδαῖα. Σταθῆτε, μὴ φεύγετε !...—καὶ τῆς ἔπιασε το χερι με νευρικοτητα.—Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σας ἐνοχλῶ. Ὑποφέρω τόσο πολύ, Παυλινα !... Σεῖς δὲν ὑποφερετε καθόλου γιατὶ δὲν μ' ἀγαπᾶτε, μὰ λυπηθῆτε με ! Πρέπει νὰ με λυπηθῆτε !... Ἀκοῦστε, ὅταν θὰ φύγουν ὅλοι, ἐγὼ θα ειμαι ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ταρατσα, εἶνε σκοταδι, δεν θὰ μὲ ἰδῇ κανεὶς .. Ἐλᾶτε...

—Δὲν θα ἔλθω, Ζαν.

—Θάρρῆτε, Παυλινα ! Εἶνε ἡ τελευταία χάρι ποὺ σᾶς ζητῶ ! Θὰ σᾶς περιμένω ὥσπου νὰ ξημερώσῃ !...

—Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ ἔλθω !

—Ἂν δὲν ἔλθετε, θὰ σκοτωθῶ ἐδῶ στὴν ταράτσα σας καί, ὅσο καὶ νὰ μὴ μὲ ἀγαπᾶτε, εἰσθε χριστιανὴ καὶ δὲν θὰ τὸ θέλετε αὐτό.

—Ἔσω, θὰ ἔλθω, ἀλλὰ δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε τίποτα !

II

Τὴν νύχτα, ὅταν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν ἀποσυρθῆ καὶ ἡ παραθαλάσσιος βίλλα ἐποιμάτο, μία σκιὰ ἐπλανᾶτο εἰς τὴν σκοτεινὴν ταράτσαν, μία σκιὰ ποὺ ἀγρυπνοῦσε, μία σκιὰ ποὺ ἀγωνιοῦσε κι' ἐπερίμενε...

Ὕστερα ἀπὸ δύο ὡρῶν ἀγωνίαν ἄνοιξε σιγὰ σιγὰ ἡ παραθυρόπορτα καὶ μία ἄλλη λευκὴ σκιὰ ἐγλίστησε κοντὰ εἰς τὸν Ζιν

—Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἦλθατε, τῆς ἐψιθύρισε αὐτός, καὶ μεσ' στο σκοτάδι ἔψαξε να τῆς πιάσῃ το χέρι

—Ξεύρετε ὅτι κινδυνεύουμε πολὺ μὲ αὐτὸ ποὺ κανουμε ; εἶπεν ἡ Παυλίνα μὲ γλυκύτητα.

—Τὸ ξεύρω.

Καὶ ὁ νέος δὲν κατώρθωνε νὰ βρῇ λέξεις διὰ νὰ εἰπῇ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

—Ἤθελατε νὰ μου μιλησετε ;

—Σᾶς ἀγαπῶ !

—Το ξεύρω, ἀλλά, φίλε μου, δὲν εἶνε ὥρα γιὰ τετοιες ὁμιλιες τώρα. Σκεφθῆτε ὅτι μπορεῖ ὁ ἄνδρας μου νὰ ξυπνησῃ κι' ἂν ἔλθῃ καὶ μᾶς πιάσῃ, θὰ μᾶς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο.

—Τόσο τὸ καλλίτερο δὲν τὴν θέλω τέτοια ζωή !

—Ναί μὰ ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω !

—Τοτε γιατι ἐριψοκινδυνευσατε τόσο ;

—Γιατι σᾶς ἐλυπήθηκα, μ' ἐφοβερίσατε πῶς θὰ σκοτωθῆτε.

—Δὲν αἰσθανεσθε λοιπὸν τίποτε γιὰ μένα ;

—Ἕνα αἴσθημα ἀγνῆς φιλίας, τίποτε ἄλλο.

—Εἰσθε τόσο ὀσπλαχνη !

—Ὄχι, Ζάν, δὲν εἶμαι ἀσπλαχνη, σᾶς λυποῦμαι, μα τί θέλετε νὰ κάνω ;

Τα ματια τοῦ νεαροῦ ἐρωτευμένου ἔλαμψαν μέσα εἰς τὸ σκοτάδι καὶ ἡ φωνή του ἀκούστηκε σχεδὸν πνιγμένη :

—Δὲν θέλω νὰ μὲ λυπᾶσθε, θέλω νὰ μ' ἀγαπᾶτε. Πρέπει νὰ μ' ἀγαπήσετε, Παυλίνα !

—Ζιν εἰσθε τρελλος !

—Πρέπει νὰ μ' ἀγαπήσετε ! Νομίζετε πῶς δὲν ἀξίζω ν' ἀγαπηθω ; Δὲν ἀξίζει ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ; Μπορεῖ ἕας ἄνθρωπος ν' ἀφαιρῇ τὴ ζωὴ ἑνος ἄλλου ἀνθρώπου καὶ μαλισσα μὲ τὸ μειδιαμα εἰς τὰ χειλη, ὅπως κάνετε σεις ; Ὦ, καταραμένο μειδιαμα !

—Ζάν ! Θεέ μου, τὶ τρέλλα !

—Ἤμουνα τοσο εὐτυχης πρὶν σᾶς γνωρίσω ! Μ' ἀγαπουσανε οἱ γυναῖκες κ' ἐγὼ τις περιφρονοῦσα ὅλες, ἤμουν ἐγωιστής. Ἀπολάμβανα τὴ ζωή. Δὲν ὑπεφερα ποτε. Δεν ἤξευρα τὶ θὰ πῇ πόνος !

—Θὰ γιατρευθῆτε, Ζάν ! Θὰ ἰδῆτε πόσο γρήγορα θὰ μὲ ξεχασετε !

—Ὄχι, δὲν θὰ σας ξεχάσω ! Θὰ μ' ἀγαπήσετε.. τὸ θέλω, πρεπει !.. Θ' ἀφήσετε τον ἄνδρα σας καὶ θὰ φυγετε μαζί μου !

—Εἰσθε τρελλος ! Ἀφῆστε με νὰ φύγω — καὶ ἡ Παυλινα ἐτριφηξεν ἀτοτομα τὸ χέρι ποὺ τῆς ἐκρατοῦσε ὁ Ζὰν, μα αὐτὸς τῆς ἔπιασε καὶ τα δυο καὶ τὴν ἔσυρε κοντά του.

—Ναί, εἶμαι τρελλός, τῆς εἶπε μὲ τὸ πρόσωπο του κοντὰ στὸ δικό της. Εἶμαι τρελλός, μὰ δὲν μπορῶ νὰ ζησω μακρυὰ σας. Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα αἴσθημα ποὺ μᾶς κυβερνᾶ .. Εἶμεθα παιγνίδι του..Ὦ, πῶς τον μισῶ τὸν ἄνδρα σας !

—Ἀφῆστε με, ἀφῆστε με, Ζιν !

—Ἐλάτε, ἐλάτε μαζὶ μου !

—Ὄχι,θὲν σας ἀγαπῶ ! Ἀγαπῶ τὸν ἄνδραμου.

—Μὴ τὸ λὲς αὐτο ! Μὴ λὲς τίποτε, σῶπα ! Σωπάτε, Παυλινα, σᾶς ἱκετευω... εἶμαι τόσο δυστυχής !

Ἔπεσε γονατιστὸς στὰ πόδια της καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὶς παλιμες του γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς του... Γὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν γέλοια ἀπὸ μακρυὰ κάποιας εὐθυμης παρεας ποὺ ἐπερνουσε.

—Μὴν κλαίς, Ζὰν ! —καὶ προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν συγκινησίν της ἡ Παυλίνα, τοῦ ἐχαϊδευσε τὰ μαλλιά. —Δεῖξου γενναῖος, Ζὰν, θὰ δῇς πῶς ὅλα περνοῦν. Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ κάμῃς μία ἀτιμία για τὴν ὁποίαν ἐσὺ πρῶτος θὰ μετανοήσῃς.

—Θέλω νὰ πεθάνω, Παυλίνα !

—Ὄχι, Ζὰν, ὄχι, φίλε μου ! Ὅταν ἕνας ἄνδρας ἐμπιστεύεται τ' ὄνομά του σὲ μιὰ γυναῖκα, πρέπει, ἂν εἶνε τίμια γυναῖκα, νὰ το σεβασθῇ, ἔστω καὶ ἂν δὲν τον ἀγαπᾶ. Εἶνε ὑποχρέωσις ἱερὰ ὁ γαμος, δεσμὸς ἄλυτος.

—Μὰ πόσοι ἄ-δρες δεν ἀπατοῦν τὰς γυναῖκες τους, ἐψιθύρισεν ὁ Ζὰν παντοτε γονατιστός.

—Ναί, τὴς ἀπατοῦν, μὰ δὲν παύουν γι' αὐτὸ νὰ τῆς ἀγαποῦν. Δὲν ὑπαρχει τίποτε στὸν κόσμο ποὺ νὰ μπορῇ νὰ σπασῃ τὸν ἱερὸ αὐτὸ δεσμό. Το δεσμὸ ποὺ ἔχει γεννηθῇ ἀπὸ δάκρυα, ἀπὸ χαρές, ἀπὸ στεναγμούς, ἀπὸ φιλιά, ἀπὸ λύπες ! Εἶνε μέσα στὴ σάρκα μας, μέσα στὴν ἴδια τὴν ψυχή μας ! Ποιος εἰσθε σεῖς ; Ἕνας ἄγνωστος, ἕνας ξένος, ποὺ ἔτυχα στὸν δρόμο σας ἢ ἐσεῖς ἐτύχατε στὸν δικό μου, καὶ θέλετε νὰ μὲ ρίξετε στὴ λάσπη, στὴν καταφρόνια ! Θέλετε νὰ μοῦ διαταραξετε τὴν ψυχική μου γαλήνη, καὶ γιατί ; σᾶς ἐρωτῶ. Γιατὶ μ' ἀγαπᾶτε ! Μ' ἀγαπάει ὁ μως κι' ἕνας ἄλλος ποὺ μ' ἀγάπησε πολὺ πρὶν ἀπὸ σᾶς.

—Δὲν εἶν' ἀλήθεια.. δὲν σᾶς ἀγαπᾶ, οὔτε τὸν ἀγαπᾶτε !

—Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ξεύρετε σεῖς αὐτ·. Ἡ γυναῖκα εἶν' ἐκεῖνη ποὺ μπορεῖ νὰ ξεύρῃ ἂν ἕνας ἄνδρας τὴν ἀγαπᾶ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ εἶμαι τρελλὴ ποὺ κάθομαι καὶ σᾶς ἀκούω.

Ἕνας ἔλαφρὸς τριγμὸς στὴν παραθυρόπορτα τοὺς ἔκαμε ν' ἀνατριχιασουν κι' οἱ δυο.

—Θεέ μου ! ἐψιθύρισεν ἡ Παυλίνα, εἶμαι χαμένη. Φύγετε !

—Ποῦ νὰ πάω ;

—Ὅπου θέλετε, μὰ φύγετε τὸ γρηγορώτερο.

—Θὰ σᾶς ξαναΐδῶ ;

—Π ο τ έ !

—Καὶ σεῖς τὶ θὰ κάμετε ;

—Θὰ ζήσω ὅσο μοῦ μέλλει νὰ ζήσω κι' ὕστερα θὰ πεθάνω.

—Ὥστε δὲν θὰ σᾶς ξαναΐδῶ πιά, Παυλίνα ;

—Ποτὲ πιά, Ζὰν !

Ἔτεινε τὸ χέρι της πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὴν παραθυρόπορτα. Ὁ Ζὰν ἐκύτταξε τὴν λευκὴ σκιὰ ποὺ ἐκινεῖτο μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ μ' ἕνα λυγμὸ ποὺ δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἐσηκώθηκε καὶ ἔγεινε ἄφαντος μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ σελήνη ποὺ ἐπρόβαλε αὐτὴ τὴ στιγμὴ πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ ἐφώτισε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Παυλίνας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκύλισε ἤρεμα ἕνα δάκρυ ἐνῷ τὸ θολωμένο βλέμμα της ψιχνοντας τὸ σκοτάδι γύρευε νἀβρῇ τὴν εὐτυχία ποὺ ἔφευγε γιὰ πάντα. Ἦταν ἡ εὐτυχία τοῦ ἔρωτος ποὺ τὴν ἔδιωξε ἡ ἴδια, γιὰ νὰ μείνῃ πιστὴ στὸ στεφάνι της.

Μετ. Δ-ις Alex) ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΟ

Πάλμα Τραγουδία

ΑΠΟ ΤΑ "ΚΛΕΙΣΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ,,

Μιὰ ἀγκάλη φῶς εἶχε ἀπομείνῃ
στοῦ Θεοῦ τὸ χέρι.
Νὰ πλάσῃ τὶ καλήτερο μ' ἐκείνη :
Μιὰ διαμαντόπετρα—ἐν' ἀστέρι—
δυὸ μάτια;...
Οὔτε ὁ Θεὸς δὲν ξέρει.

* * *

Ἐγὼ τὸ βρῆκα τὸ ἄψυχο
τὸ πουλάκι ἀπορριγμένο
καὶ σὺ τῶθψαψες παράφριζα
σὲ δυστρὶ νιοφτερμένο.

Ἄνθη μάδησες γιὰ στρῶμα του
κι' ἀντὶ μ' ἄνθῃ τὰ τό ράνω,
ἕνα ρόδο εἶχα καὶ τῶρριξα
στὸ μικρὸ κορμί του ἀπάνω.

Μὲ τὸ χῶμα τὸ σκεπάσαμε
κι' ἔτσι ἡ γῆ δὲ φανερώνει
κάτι ἀπόκρυφο ποὺ θάψαμε
καὶ τὸ θάψαμε οἱ δυὸ μόνοι.

* * *

Ἑσπερινὸς σημαίνει.
Τὶς μακρυνὲς καμπάνες ἄκου :
μια μέρα περασμένη,
καὶ μιὰ ζωὴ χαμένη,
κι' ἕνα νερὸ ποὺ χύθηκε
στὰ βαθη χέρσου λάκκου...

Ἑσπερινὸς σημαίνει.
Τὶς θλιβερὲς καμπάνες ἄκου :
Τ' Ὡραῖο γοργὸ διαβαίνει
κι' ἡ ἀτυχία πεθαίνει
καὶ τὸ στερνὸ χαμόγελο
σβύνται καὶ πάει τοῦ κάκου...
Ἑσπερινὸς σημαίνει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠ' ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,,

Σήκωκαὶφερ' τὸ γιατρικό, πουλιώχνειμου κάθεὖνια,
κρασιὰ μοσχάτα φέρτεμου, κρασιὰ τριανταφυλλένια
θέλεις λοιπὸν τ' ἀντίδοτο τῆς λύπης νὰ τὸ μάθῃς;
Κρασί καὶ λύρα φέρτε μου μὲ τέλια μεταξένια.

Σὰν ἀνταμώνεστε μαζὶ καὶ μοῦ μπεκρολογᾶτε,
καὶ λέτε, φίλοι, χαρατά δικά σας καὶ γελᾶτε,
σὰν πάλεινα πιάσειὶ κεραστηγτεοθεῖοκρασιτῶν Μάγων
στὰ κρασοχαιρετίσματα καὶ μένα μὴν ξεχνᾶτε !

Τώρα ἂν σοῦ δώσουνε κρασί, ἴσα με δυὸβαγένια,
μ'ὁποιον βοηθεῖς κι'ὅπου σταθεῖς πίνεμὲδίψαχ·ένια
τὶ Αὐτὸς ὁποὺ μᾶς ἔπλασε πεντάρα δὲν Τὸν κόφτει
γιὰ τὰ τρανὰ μουστάκια σουναὶ τὰ δικά μου γένεια!

Τὴ στάμνα μου μὲ τὸκρασὶ τὴ ράγισες, ὦ Θεέ μου!
κι'ἔτσι τὴ θύρα τῆς χαρᾶς μοῦσφαλισες,ὦ Θεέμου,
μὲ τὸ κρασὶ τὸ πάναγνο, ποὺ χύθηκε στὸ χῶμα,
ἂς σκάσωμεθὰ Σοῦτο πῶ: «Σύμεθυσες, ὦ Θεέ μου!»

(Μετ. Γ. Κατσίμπαλη) *Ὁμὰρ Καγιὰμ*

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΑ ΚΟΡΟΪΔΑ, ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ !

Νὰ δείχνεται κανεὶς γαλαντόμος στὶς γυναῖκες καὶ νὰ ξοδεύῃ γιὰ νὰ τὶς εὐχαριστῇ, δὲν εἶνε κακὸ πρᾶγμα· ν' ἀφήνῃ ὅμως νὰ τὸν πιάνουν κορόϊδο καὶ νὰ τὸν «χόβουν» τὸ κεφάλι, αὐτὸ εἶνε τὸ κακό. Αὐτὴ ἦταν ἡ θεωρία τοῦ κ. Τάκη Τσέτουλα κι'ἐπάνω σ'αὐτὴν ἐστήριζε ὅλες τὶς ἐρωτικές του σχέσεις : Ὁσάκις εἶνε νὰ κάμῃ μὲ γυναῖκα που τὴν ἐσυμπαθοῦσε καὶ καταλάβαινε ὅτι τον συμπαθοῦσε κι' αὐτή, ἐγινόταν θυσία γιὰ χάρι της καὶ τῆς πήγαινε καὶ τοῦ πουλιοῦ γάλα, ποὺ λένε. Ὅταν ὅμως ἔβλεπε καμμιὰ νὰ τοῦ πουλάῃ ψεύτικα αἰσθήματα γιὰ νὰ τοῦ φάῃ λεπτά, τὸν ἔπιαναν τὰ νεῦρα του καὶ ἢ ἔστριβε ἢ ἐσοφιζόταν διάφορες κατεργαριές, γιὰ νὰ κάμῃ τὴ δουλίτσα του δίχως νὰ τῆς δώσῃ πενταρα Συνεπῆς δὲ πρὸς τὸ ἐπιθετό του, εἶχε καταφέρει ἀρκετὲς τέτοιες δουλιὲς σὲ διάφορες γυναῖκες.

Τὸ τελευταῖο του φιάσκο ἦταν σατανικώτατο καὶ χαριτωμένο.

Πρὸ μηνὸς τοῦ γιάλισε στὸ μάτι μιὰ μικροῦλα ἠθοποιὸς ποὺ παίζει στὸν «Ἀπόλλωνα». Πρωτόβγαλτη καθὼς ἦταν στὸ θέατρο διατηροῦσε ἀκόμα ὅλη τὴ φρεσκάδα της κι' ἦταν πολὺ ὀστιμη, καὶ πολὺ προκλητικη. Σ' ἕναν χορόν της ἰδίως κάτω· ἀπ' τὸ μενεξελὶ φῶς τοῦ προβολέως, τυλιγμένη μ' ἕναν ἀέρινον διαφανῆ πέπλον ποὺ ἀπεκάλυπτε στὰ μάτια τῶν θεατῶν τὰ πάντα, ἀπὸ τὶς πιὸ τολμηρὲς καμπύλες της ὡς τὶς πιὸ σκερὲς λακκοῦβες, τὸ καλοδεμένο καὶ γεμάτο σφρίγος κορμάκι της ἐφάνταζε τόσο προκλητικό, ὥστε ὁ Τάκης μόλις συνεκρατεῖτο γιὰ νὰ μὴ χυμήξῃ στὴ σκηνὴ καὶ νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τῆς μετσδώσῃ τὶς φλόγες τοῦ πόθου ποὺ ἐπυρπολοῦσαν τὸ νευρικό του σύστημα.

Τὴν ἔλεγαν Σάσα, τὴν ἐκυνηγοῦσαν ὅλοι οἱ λέοντες τῶν παρασκηνίων, ὅμως αὐτὴ δὲν ἐνοοῦσε νὰ παραδοθῇ σὲ κανέναν ἂν δὲν τοὺς ἔρωτεν πρῶτα μπόλικα λεπτά, ὅσο μποροῦσε περισσότερα.

—Ἄ ! ἐγὼ ἔλεγε μὲ τὴν τολμηρή της γλωσσίτσα—δὲν σκαμπάζω γοῦ ἀπὸ αἰσθήματα καὶ κολοκύθια ! Ἐγὼ ἐννοῶ ν' ἀκριβοπληρώνομαι ἀπ' τοὺς ἄντρες, νὰν τοὺς ξεπινάζω πρῶτα τὸ πορτοφόλι, κι' ὕστερα βλέπουμε... ἂν μοῦ κάνῃ καπρίσιο τοὺς παρηγορῶ λιγάκι, ἀλλοιῶς ὄρσε κι' ἀπὸ δῶ πάν κι' οἱ ἄλλοι...

Καὶ συνεπλήρωνε τὴ φράσι της μὲ μιὰ πολὺ χαρακτηριστικὴ χειρονομία. Τὸ βέβαιον δὲ ἦταν πῶς τοὺς ἔγδυνε κυριολεκτικῶς ὅσους εἶχαν κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀπολαύσουν.

—Τί διάολο !—ἔλεγε- ἄμα δὲ βάλω τώρα,ὅσο εἶμαι νέα, κανένα λεπτὸ στὴ μπάντα, τί θὰ γίνω ἄμα γεράσω ; "Ἡ μήπως θὰ γυρίσῃ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὲ κυττάξῃ ὅταν θὰ εἶμαι γρηά ! Δὲ βαρεῖσαι ! Τοὺς ξέρω ἐγὼ τοὺς ἄντρες !... Καλέ, βάρα τους ὅσο μπορεῖς κι' ὅσο περνάει ἡ μπογιά σου !...

«Ἄ ! τέτοια μοῦ εἶσαι ;» εἶπε μέσα του ὁ Τάκης ὅταν τὴν ἄκουσε μιὰ φορὰ νὰ μιλάῃ ἔτσι σὲ κύκλο συναδέλφων της. «Ἔννοια, σου κυρὰ μου, καὶ σὲ διορθώνω ἐγώ... θὰ σοῦ σκ·ρώσω δουλειὰ ποὺ θὰ τὴν φυσᾶς καὶ δὲ θὰ κρυώνῃ !».

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του.

Ἕνα βράδυ μετὰ τὴν παράστασι παρουσιάζεται στὸ καμαρίνι τῆς Σάσας καὶ τῆς λέει :

—Σάσα μου, ἀπόψε, ἂν θέλῃς, θὰ περάσουμε μαζί.

—Μπά, ποιὸς λύκος ψόφησε !

—Δὲν πρόκειται περὶ λύκου—ἐναλεῖπε ὁ Τάκης μὲ μιὰ προσποιητη μελαγχολία— ἀλλὰ ἀπόψε ἔχω μιὰ μεγάλη λύπη καὶ θέλω νὰ περάσω τὴν ὥρα μου μὲ μιὰ γλυκειὰ συντροφιά, σὰν τὴ δική σου...

—Ὦ ! νὰ χαρῆς—τὸν διέκοψε ἡ Σάσα— ἄστα κατὰ μέρος τὰ κομπλιμέντα... δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀκούω, τὸ ξέρεις.

—Καλά, μὰ τέλος πάντων δέχεσαι ; Θὰ πᾶμε εἰς τὴν «Αἴγλη» νὰ πάρουμε ἕνα οὐΐσκυ καὶ κατόπιν...βλέπουμε...

Ἡ Σάσα δὲν ἤθελε πολὺ νὰ καταλάβῃ τί ἐσήμαινε αὐτὸ ἡ πρότασις καὶ ποιὰ θὰ ἦταν ἡ συνέχεια τῆς «Αἴγλης». Σύμφωνα δὲ πρὸς τὰς ἀρχὰς της ἄρχισε νὰ βαρῇ κατ' εὐθεῖαν στὸ ψητό.

—Ἄσε με, καϋμένε Τάκη, γιατὶ ἀπόψε εἶμαι στὰ νεῦρά μου... πολὺ στενοχωρημένη !

—Γιατί ; τί συμβαίνει ;

—Νά, μοῦ χρειάζεται μιὰ τουαλέττα γιὰ ἕνα καινούργιο νούμερο καὶ δὲν ἔχω παντάρα...

—Μπᾶ καὶ γι' αὐτὸ στενοχωρεῖσαι, καϋμένη ! Πόσο θὰ κοστίσῃ ἡ τουαλέττα σου ;

—Ἴσαμε χίλιες πενταπόσιες...

—Μόνον ; Κι'εἰνενὰ γίνεται κουβέντα γιὰ τόσο λίγα ; Αὔριο πιόλας θὰ πᾶμε μαζὶ νὰ τὴν παραγγείλουμε καὶ ἀκριβώτερη, ἂν θέλῃς... Ξέρω μάλιστα μιὰ μοδίστρα ποὺ ράβει ἔξοχα καὶ θὰ τῆς πῶ νὰ σὲ περιποιηθῇ ἰδιαιτέρως.

—Ἀλήθεια !

Ἡ Σάσα εἶχε λόγους ν' ἀμφιβάλλῃ γιατί ἤξερε τὶ ἀξίζουν αὐτὲς αἱ ὑποσχέσεις τῶν ἀνδρῶν ποὺ τὶ ἐξυχοῦν μόλις ἐπιτύχουν τὸ σκοπό τους. Γι' αὐτὸ δὲν ἐφανέρωσε μὲν τίποτα, ἀλλὰ εἶπε :

—Ὦ ! Τάκη, ἂν μοῦ κάνῃς αὐτὴ τὴν τουαλέττα, θὰ εἶσαι ὁ καλλίτερος φίλος μου.

—Μ' ἀφοῦ σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα !

—Ἀφοῦ μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες, πέρασε αὔριο τὸ μεσημέρι ἀπ' τὸ σπίτι μου νὰ μὲ πάρῃς νὰ πᾶμε νὰ τὴν παραγγείλουμε κι' ὕστερα... ὅ,τι θέλεις...

Ὁ Τάκης δὲν ἐπέμεινε καθόλου, τὴν ἐκαλημύχτησε μὲ τὴν ὑπόσχεσι πῶς θὰ περνοῦσε αὔριο νὰ τὴν πάρῃ, κι' ἔφυγε σκεπτόμενος : «Ἐἀν φάσα σήθηκε καλά, ἂν δέν πέσῃ μέσα θὰ πῇ πῶς εἶνε διαβολεμένη γυναῖκα».

Ἡ Σάσα ἐξ ἄλλου ἐσκεπτόταν : «Πρῶτα θὰ πληρώσῃ τὴν τουαλέττα κι'-ἔπειτα... τ' ἄλλα. Ἀμ τί μὲ ὑποσχέσεις μόνο θά μὲ τουμπάρῃς, νόμισες ; Ἔνοια σου κι' ὁ ἄντρας ποὺ θὰ μὲ πιάσῃ κορόϊδο ἐμένα δὲν ἐγεννήθηκε ἀκόμα !».

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τάκης, προτοῦ νὰ πάῃ στὸ σπίτι τῆς Σάσας, πέρασε ἀπ' τὴ «γνωστή» του μοδίστρα, μὲ τὴν ὁποίαν πράγματι ἐσχετιζόταν πολὺ καὶ τῆς εἶπε : —Ἄκου, Νείνα, σὲ λίγο θὰ ἔρθω μὲ μιὰ θεατρίνα νὰ σοῦ παραγγείλῃ μία τουαλέττα τὴν ὁποίαν ὑποτίθεται ὅτι θὰ πληρώσω ἐγώ. Θὰ τῆς δείξῃς ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχεις, θὰ συμφωνήσετε, θὰ σοῦ μετρήσω ὅσα πῆς,ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ κάμῃς τίποτα. Κι' αὔριο θἄρθω νὰ σοῦ πῶ.

—Μὰ τί περίεργα πράγματα εἶνε αὐτά !

—Κάποιο παιγνίδι θέλω νὰ παίξω μιανῆς.

Καὶ τὰ πράγματα ἔγιναν ἀκριβῶς ὅπως τὰ ἐσχεδίαζε ὁ Τάκης.

Σὲ λίγο ἔμπαιναν μὲ τὴ Σάσα στὸ ἀτελιὲ τῆς Ντίνας, ἡ Σάσα παρήγγειλε τὴν ἀκριβώτερη τουαλέττα, ὁ Τάκης ἐμέτρησε μπροστά της στὴ μοδίστρα δεκαοκτὼ κολλαριστὰ ἑκατοστάρικα κι' ἔφυγαν μὲ τὴ συμφωνία ἡ Σάσα νὰ ξαναπάῃ τὴν ἑπομένη νὰ κάμῃ πρόβα.

Ἐπῆγαν στὸ «Δεθνές», ἔφαγαν κι' ἔπειτα καν' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Σάσας, ἡ ὁποία ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὴ γαλαντομία τοῦ Τάκη, ἔθεσε στὴν διάθεσί του ὅλα τὰ θέλγητρά της, ἀπὸ τὰ φανερώτερα ὡς τ' ἀποκρυφώτερα. Ὁ ἥρωσμας ἐπέρασε ἕνα ἔκτακτο ἀπόγευμα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ τὸ βράδυ μενὰ τὴν παράστασι, ἐπέρασε μιὰ νύχτα ἐξ ἴσου ἡδονική, στὴν

35 Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΥΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ 35

ΜΙΜΗΚΟΣ & ΜΑΙΡΗ

Ἦτο μεσημβρία τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1895.

Τὸ συντετριμμένον σῶμα τῆς ὡραίας Γερμανίδος εἰσήχθη εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ νοσοκομείου, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀντιληφθέντος τὴν πτῶσιν της ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχιτέκτονος Τρίμη καὶ ἐναπειθὲν εἰς μίαν κλίνην, ὅπου ὁ στρατιωτικὸς ἰατρὸς Κ. Μαυράκης ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως τῶν τραυμάτων τῆς.

Εἶχε θραυσθῆ τὸ ὀστοῦν μιᾶς πλευρᾶς, εἶχε στρεβλωθῆ ὁ κορπὸς τῆς ἀριστερᾶς χειρός, καὶ τὸ στέρνον της ὑπέστη δεινὸν κάταγμα. Τὸ σῶμα της ἦτο κεθημαγμένον. Ἦτο ἀναίσθητος, ἀλλὰ διετήρει ἀκόμη μερικὰ ἴχνη ζωῆς. Ἡ καρδία της ἐλειτούργει ἀκόμη, ἀλλ' ἐν πλήρει ἐξασθενήσει καὶ μὲ συνεχεῖς διαλείψεις. Ὅλαι αἱ ἰατρικαὶ προσπάθειαι ὅπως τὴν συγκρατήσουν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὰς αἰσθήσεις ἀπέτυχον. Καὶ ἡ ξανθὴ Τευτονὶς ἐξέτνευσε τὴν πρώτην μεταμεσημβρινὴν ὥραν, πρὶν ἢ προλάβῃ ὁ ἱερεὺς τῶν Ἀνακτόρων νὰ τὴν κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Τότε τὸ πτῶμα της ἀπετέθη εἰς τὸν νεκροθάλαμον τοῦ νοσοκομείου ὅπου εἰσελθὼν ὁ Μιμῆκος ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀπελύθη εἰς σπαρακτικὰ δάκρυα. Ἔμεινε μόνος του μετὰ τοῦ πτώματος τῆς ἀγαπημένης του. Ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν. Ὅλοι οἱ συνάδελφοί του ἐσεβάσθησαν τὸν πόνον του καὶ τὸν ἄφησαν μόνον διὰ νὰ θρηνήσῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του.

Σημειωτέον δὲ ὅτι, ἐκτὸς τοῦ Κλεάρχου καὶ ὀλίγων ἄλλων φίλων του, οὐδεὶς ἄλλος ὑποπτεύετο ἕως τότε τὰς μετὰ τῆς Μαίρης σχέσεις του. Καὶ μόνον ὅταν τὸν εἶδαν νὰ θρηνῇ ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς φιλτάτης του, τότε μόνον ἀντελήφθησαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ διατί ηὐτοκτόνησεν ἡ νεαρὰ Γερμανίς.

Ἡ ἄπνους πλέον Μαίρη ἐκράτει εἰς τὴν παγωμένην χεῖρα της ἕνα κλῶνον πεύκης, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε ριφθῆ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ Μιμῆκος ἡνοίξε μετὰ προσοχῆς τὴν χεῖρα, ἔπιβσε τὸν κλῶνον αὐτὸν καὶ τὸν ἐτοποθέ ησεν εὐλαβῶς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τηλικίου του μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο μοιραῖον νὰ ταφῇ.

Διότι, ἂν καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἦδη τὰς αὐτοκτονίας ὡρίμαζεν εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Μιμήκου, ἤδη μετὰ τὸν θάνατον τῆς φίλης του ἔκριναν ὅτι εἶχεν πλέον καὶ αὐτὸς ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν τάφον. Καί, ὅταν ἠσπάσθη τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας τῆς ἀψύχου Μαίρης, καὶ ἐξῆλθε τοῦ νεκροθαλάμου, τὰ δάκρυα μὲν εἶχαν στερεύσῃ πλέον, ἀλλ' εἰς τὴν στυγνὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του ἀπετυποῦτο ἡ σκληρὰ ἀπόφασίς του ν' ἀποθάνῃ.

Ὁ ἀδελφός του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπρόμενεν ἔξω, ἀντελήφθη ὅτι κάτι κακὸν ἐμελέτα καὶ ἀπεράσισε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπὸ τὸ πλευρόν του, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἐὰν ἀπεπειράτο τὸ ἀπονενοημένον διάβημα. Ἐπέβησαν καὶ οἱ δύο ἐνὸς μινίπου καὶ κατηυθύνησαν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ὅπου ὁ Μιμῆκος πυρέσσων καὶ ἐν νευρικῇ ὑπερδιεγέρσει διατελὼν ἐρρίφθη εἰς τὸ κρεββάτι του. Μὴ παραιτούμενος ὅμως τῶν σχεδίων του εἶχε φροντίσῃ προηγουμένως, δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ οἰκεῖοι του, νὰ κρύψῃ τὸ περιστροφόν του πλῆρες κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν του.

Ἡ ἐπακολουθήσασα νὺξ τὸν εὗρεν εἰς δεινὴν κρίσιν πυρετοῦ, διετήρει ἐν τούτοις ἀκεραίας τας αἰσθήσεις του καὶ τὴν μαύρην ἀπόφασίν του. Ὁ ἀδελφός του ἠγρύπνει παρὰ τὴν κλίνην του καὶ παρηκολούθει καὶ τὴν παρσμικρὰν κίνησίν του. Ἀλλ' ὁ Μιμῆκος βαρέως φέρων καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ συναυτοκτονήσῃ μετὰ τῆς Μαίρης, ἐκαραδόκει τὴν εὐκαιριακὴ καθ' ἣν θὰ διέφευγε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀδελφοῦ του διὰ νὰ ἀποθάνῃ καὶ αὐτός.

Καὶ περὶ τὴν ἑνὴν προϊὼν ὥραν, εἰς μίαν ἀνιγμὴν ποὺ ὁ ἀδελφός του κατάκοπος ἐκ τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῶν συγκινήσεων ἐκάμφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ ἔκλεισε τὰ βλέφαρά του, ὁ Μιμῆκος ἀνέσυρε τὸ περίστροφον, ἐστήριξε τὴν κάνην ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἐπυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα διέτρησεν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν καρδίαν του καὶ ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἀκαριαῖος.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Μιμήκου ἠκολούθει ἤδη εἰς τοὺς αἰθέρας τὴν ψυχὴν τῆς Μαίρης.

Αἱ προϊοῦσαι ἐφημερίδες τῆς 25 Φεβρουαρίου ἐξεδόθησαν μὲ ἐκτενεῖς πληροφορίας καὶ σχόλια ἐπὶ τῆς διπλῆς αὐτῆς ἐρωτικῆς αὐτοκτονίας ἡ ὁποία συνεκλόνησε τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν. Ὅλοι ἐκλαυσαν τὸν πρόωρον θάνατον τῶν δύο εὐγενῶν καὶ ἀγαπημένων ὑπάρξεων. Τὴν 10 προϊοῦσαν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔγινεν ἡ κηδεία τῆς Μαίρης, παρακολουθησάντων ὅλων σχεδὸν τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀνακτόρων καὶ τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας.

Τὴν 4 ἀπογευματινὴν ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ Μιμήκου, τὸν ὁποῖον συνώδευσαν ἕως τὴν τελευταίαν του κατοικίαν ὅλαι σχεδὸν αἱ Ἀθῆναι.

Ἡ Βασίλισσα "Ὀλγα εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταφοῦν μαζί, ἀλλ' ὁ Μητροπολίτης ἔκρινεν ὅτι τοῦτο ἀντέκειτο εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ ἐτάφησαν χωριστά.

Ἐν τούτοις οἱ φίλοι τοῦ Μιμήκου μετὰ διήμερον ἐξέθαψαν διὰ νυκτὸς τὸ πτῶμα τῆς Μαίρης, ἤνοιξαν τάφον παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ του καὶ τὸ ἔθαψαν ἐκεῖ, γράψαντες ἐπὶ τοῦ κοινοῦ σταυροῦ τῶν δύο τάφων : «Οἱ φίλοι σου ὡρκίσθημεν νὰ σᾶς ἑνώσωμεν καὶ ἰδού». Ἐχάραξαν δὲ τὰ ὀνόματά των καὶ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μιμήκου εὑρέθησαν τὰ γερμανικὰ πολύκροτα μυθιστορήματα «Βέρθερος» «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα» διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Μιμῆκος, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τῆς Μαίρης εἶχεν ἐκμάθει ἤδη τὴν γερμανικήν. Ἐπίσης εὑρέθησαν ποιήματα γερμανικά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔστειλεν ἡ Μαίρη, ὡς καὶ 50 ἐπιστολαί της. Ἐκ τῆς προτελευταίας ἐξ αὐτῶν ἀπεκαλύφθη ὅτι δὶς εἶχεν ἀποπειραθῆ ἔως τότε ν' αὐτοκτονήσῃ ἡ Μαίρη κατὰ τὰ ραντεβοῦ των, ἀλλὰ καὶ τὰς δύο φορὰς τὴν ἀπέτρεψεν ὁ Μιμῆκος, ἐλπίζων καὶ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἕνωσίν των.

* * *

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατόπιν ἡ αἰσθηματικὴ αὐτὴ διπλῆ αὐτοκτονία, ἀνάλογοι τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχουν πολλαὶ εἰς τὰ ἐρωτικὰ χρονικὰ τῶν αἰώνων, ἀπετέλεσε τὸ γενικὸν θέμα τῶν συζητήσεων καὶ ἀπησχόλησε τὸν τύπον. Ὁ δὲ κοινὸς τάφος τῶν δύο ἐρωτευμένων μεταβάλλετο εἰς ἀνθῶνα, διότι κάθε νέα καὶ κάθε νέος τῆς ρωμαντικῆς ἐκείνης ἐποχῆς ἐφιλοτιμεῖτο νὰ νὰ καταθέσῃ τὸν ἄνθινον φόρον τῆς συμπαθείας του πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα θύματα ἑνὸς ἀγνοῦ ἔρωτος.

ΤΕΛΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἐγκρίνω τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Ε. Θωμοπούλου (τὸ «Μπροστὰ σὲ Σένα») Γ. Ἀνδρεοπούλου (τὸ «Νοσταλγικό») Ἠ. Ζταμάτη (τὸ «Σκάψε ζευγᾶ» Χ. Κονδύλη Ἠ. Γισμαρέλλου (τὸ «Νονοῦρισμα» Δ. Ζαν/δη. Μ. Σεργιάδη, Μ. Ἀθηνέλη, Μ. Καρελλᾶ, Ζιζανίου καὶ τῶν δεσποινίδων Κ. Τσ., Ψ. Γ. καὶ Λίμνης (τὸ «Γλέντι»).

Τὸ «Δαχτυλιδάκι», δὶς Κ. Μ., εἶνε μὲ τρυφερὸν αἴσθημα γραμμένο, ἀλλὰ ὕστερεῖ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν· πολλὲ λόγια καὶ πολλὲς κοινοτυπίες, κι' ἔπειτα γιατί γράφετε ἀντιστρόφως πρὸς τὸ φύλον σας ; Θὰ ἦτον εἰλικρινέστερον νὰ ἐγράφατε σύμφωνα πρὸς αὐτό. —Τὸ δικό σας, δὶς Φιφίκα Θ. εἶνε καλὸ στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ πινθιμον τέλος τί λόγον ἔχει ; — Τὰ δικά σας, δίδος Butterfly καὶ Νοσταλγοῦσα Κορδία εἶνε ἀκόμα ἐντελῶς ἄτεχνα —Καλό, κ. Β. Φάντη, διορθῶστε μου ἐκεῖνα τὰ «ψρηνώδικα» ἀφ' ἑνὸς καὶ «δύναμαι» ἀφ' ἑτέρου καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω.— Γράφετε—ὑπὸ τὴν κυριολεξίαν—καλὰ κ. Γ. Καρένο, σ' αὐτὸ ὅμως ποὺ μοῦ σεέλνετε δὲν εἴχατε τίποτε ἐνδιαφέρον, ἐξαιρετικὸ νὰ πῆτε, καὶ λέτε παράπονα πολὺ συνηθισμένα. —Τὸ «Φιλί», ἂν θυμοῦμαι καλά, μοῦ τὸ εἴχατε ἐαναστείλει, κ. Δ. Λώρη, καὶ σᾶς εἶχα ἀπαντήσει ὅτι εἶνε μεγάλο καὶ ἀδικαιολογήτως, δηλαδὴ παραγεμισμένο μὲ στίχους., ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ λείψουν, ὁλότε θὰ γίνετο ἐντονώτερο τὸ τραγοῦδι σας· ἔπειτα βρίσκω καὶ διάφορα τεχνικὰ λάθη· ὁ στίχος «τὴν εὐτυχία ἄχ! νὰ μὴ τὴν δῶ» εἶνε πλαδαρός, κακήκηχος καὶ χασμωδικός· τὸ «Ὄνειρο» εἶνε πολὺ κοινό.— Ἐκτὸς μιᾶς μελαγχολικῆς διαθέσεως δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο ἄξιον λόγου στὸ κομμάτι σας, κ. Γ. Τουφ. Τὸ βρίσκω δὲ καὶ κάπως ἀσυνάρτητο.—Δὲν προσέχετε καθόλου στὸ δέσιμο τῶν στίχων, κ. Βεῖβ.—Πολὺ ὑπερβολικόν, κ. Ν. Τσακαλ.—Δὲν εἶνε γιὰ ἔγκρισι τὰ δικά σας, κ. κ. Ν. Ἀγγελόπ., Δ. Σ., Χρ. Οἰκον, Δ 'Ανῖν., Κ. Δεστουν, Κ. Μανελισ, Ντ. Μανιώτη, Γ. Παπαδόπ.—Μεγάλα τὰ δικά σας, κ. κ. Κ. Ἠπειρ., Κ. Ἰωαννιδ. —Δὲν εἶνε τοῦ τύπου ποὺ θέλω, κ. Καλ. Κουλούρ, Ν. Νησιώτ. καὶ Σ. Ἐξαρχ.— Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Οἴκογ. Ἀστέρος, ἔτους 1920, σελ. 105, δὶς Αἰν. Ποποδάκου, ἔχει δημοσιευθῆ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κρησικοπούλα, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐκ Νεαπόλεως τῆς Κρήτης δίδα Καιτην Νιωτάκη. Εἴσθε εὐχαριστημένη ;

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ

Ἐξεδόθη εἰς 100 ἐπὶ πλέον ἀντίτυπα ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προεγγραφέντων ἑπομένως ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ λάβουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὸ ἐκ δέκα δραχμῶν ἀντίτιμον μὲ τὴν διεύθυνσίν των εἰς τὴ γραφεῖα μας.

Εἰς ὅλους τοὺς προεγγραφέντας τὸ Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη ἐπὶ συστάσει. Ἡ τυχὸν καθυστέρησις εἰς μερικοὺς ὀφείλεται ἐντελῶς εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν.

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτὴρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἀσκηλεῖσνται δρ. 2).

Ματαιότητα Ματαιοτήτων. Ἐνταῦθα.—Διότι τὸ «γνῶθι σαυτὸν» δὲν εἶνε πολὺ εὔκολον. Παρὰ τὸ ψευδώνυμόν σας δὲν εἶσθε σκεπτικιστὴς οὔτε φιλοσοφεῖτε πολὺ ἐπὶ τῆς ζωῆς· παρασύρεσθε μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ δὲν ἔχετε ἀρκετὴν δύναμιν χαρακτῆρος ὥστε νὰ μὴν ἀπελπίζεσθε εὔκολα. Λογικός, ἐν μέτρῳ αἰσθηματίας, ἀλλ' ἄπειρος τοῦ κόσμου καὶ μὲ γοῦστα ὄχι πολὺ λεπτά.

Ἄσοφον. Φιλαδέλφειαν. Χαρακτὴρ στρωμένος, μὲ ἰδέες καταταλογμένες καὶ μὲ εὐθυκρισίαν, ὄχι ὅμως ὁρμητικός, ἀδιάλλακτος καὶ χωρὶς μεγάλην θέλησιν. Ἔχετε κάποιαν μαλακότητα, ἡ ὁποία σᾶς κόβει πολὺ ἀπὸ τὴν δραστηριότητα. Ὡς πρὸς αὐτὸ ἐν τούτοις ἔχω νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἰς τὴν ζωὴν χρειάζεται μεγάλη ἐπιείκεια καὶ ἀπέναντι τῶν ἑαυτῶν μας καὶ ἀπέναντι τῶν ἄλλων.

Περίεργον. Πειραιά. — Εἴσθε κάπως ἐπιπόλαιος καὶ ἀσταθής. Δὲν ἔχετε σοβαρευθῆ ἀκόμη, σᾶς ἀρέσει τὸ ἐξεζητημένον καὶ διαπράττετε διαφόρους ἐλαφρότητας καὶ ὑπερβολάς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἴσθε πνεῦμα ἀνήσυχον, φιλοπράγμον, ἀλλ' ἔχετε δώσει εἰς τὴν δραστηριότητά σας κακὸν δρόμον.

Εὐπαθὴ Καρδιαν. Καὶ σεῖς ὄχι πολὺ σοβαρὸς χαρακτὴρ καὶ ἀφηρημένος. Ἡ ἄξία σας εἶνε μετρία, κοινή, δὲν ἔχετε τίποτε ἐξαιρετικὸν καὶ ἐντυον, οὔτε ἐλάττωμα οὔτε προτέρημα καὶ δ' αὐτὸ δὲν κινεῖτε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἔπειτα πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἕνα κορίτσι ποὺ θὰ μιλήσῃ μὲ οἰκειότητα δὲν ὀφείλει ἀπαραιτήτως νὰ γίνῃ καὶ ἐρωμένη σας.

Τραυματίαν Θ. Ἐνταῦθα.—Κουτὸς δὲν εἶσθε, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ ἔξυπνος. Πρὸ παντὸς εἶσθε χαρακτὴρ εἰλικρινὴς καὶ ἀφελής. Αὐτὸ ὅμως ποὺ μ' ἐρωτᾶτε δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεύρω διότι δὲν εἶμαι μάντις, ἁπλῶς ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ καθενὸς ἐξάγω μερικὰ συμπεράσματα.

Ποπλία Ἐξαρ.— Ὅπου σκοπεύετε νὰ πᾶτε, πρέπει νὰ πηγαίνετε μὲ ἀποφασιστικότητα χωρὶς νὰ ἐρωτᾶτε κανένα ἄλλον διότι καὶ μόνος αὐτὸς ὁ δισταγμὸς μπορεῖ νὰ σᾶς φέρῃ εἰς ἀποτυχίαν. Χαρακτὴρ πολὺ κοινός, ἀμόρφωτος καὶ πρακτικός.

Ν. Μ. Πειραιά.—Ἔχετε ἕνα ἐπίχρισμα ἐξυπνάδος, χωρὶς νὰ ἔχετε πνεῦμα. Χαρακτὴρ ἐλαφρός, ἀστατος, παιχνιδιάρης, ἔχετε ὅμως ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἐνεργητικὸν σας καὶ εἰς τὴν ἐμφάνισιν εἴσθε συμπαθητικὸς καὶ ἀνοιχτόκαρδος.

Camelia. Θεσ)νίκην.— Ἔχετε τὰ κοινὰ γνωρίσματα τῶν γυναικῶν: ἀκριτος καὶ ἀτρόεκτος. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ παιδική σας ἀφέλεια σᾶς καθιστᾶ συμπαθητικήν. Ἔξυπνη, σκανδαλιάρα καὶ κουτσομπόλο.

Violette. Ἀνωτέρας διανοητικότητος σεῖς, λεπτοτέρου γούστου, ἀλλ' ὄχι πολὺ ἐλκεκτοῦ. Ἔχετε τὸ γοῦστο τῶν εὐκόλων ἀντιθέσεων, τῶν χτυπητῶν χρωμάτων, τῶν ζωηρῶν περιγραφῶν, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐμβαθύνετε εἰς λεπτοτέρας ἀποχρώσεις. Ψυχὴ καλλιτεχνική, μυστικοπαθὴς καὶ ὀραιοπαθής, φαντασία ἀρρωστημένη, διαρκὴς διάθεσις σνομπισμοῦ, μ' ἕνα ἀταβιστικὸν μιθριδατισμόν— νὰ τὸν ποῦμε ἔτσι—αἰσθήσεων καὶ αἰσθημάτων ποὺ χρειάζεται ἔντονα διεγερτικὰ διὰ νὰ ξυπνήσῃ. Διαβάστε Ἴψεν καὶ Κνοὺτ Χάμσουν.

Α. Δ. 907. — Ἔχετε τὸν χαρακτῆρα ἐκεῖνον ποὺ λέγουν aimable, ἀξιαγάπητον. Καλός, εὐγενικός, ὄχι πολὺ σοβαρός, κομπλιμεντόζος, ξέρετε νὰ εἴσθε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ὡς τόσο σᾶς λειπουν ἄλλα προσόντα, δηλαδὴ ἡ δύναμις τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἀκμαψία τῆς θελήσεως, ἡ ἐπιτηδειότης, καὶ δὲν ἔχετε μεγάλας ἱκανότητας. Bon pour l'orient.

Μίμην. Θεσ)νίκην.— Ὁ κομψὸς γραφικὸς χαρακτὴρ σας μοῦ δίδει τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου πολιτισμένου, διακριτικοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς. Ἡ ἀξιοπρέπειά σας ἐν τούτοις δὲν θίγει τὰ ὅρια τοῦ ἐγωισμοῦ. Ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε μετριοπαθής, συντηρητικὸς καὶ εἰλικρινής. Ἐπιμονὴ καὶ ἀκέραιος.

Κολύμπιον. Χανιά. — Νὰ προσέχετε πολὺ σ' ὅ,τι λέτε καὶ γράφετε, διότι φθάνετε εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἀκαταλογίστου καὶ ἀκατανοήτου. Χαρακτὴρ ἐντελῶς ἐπιπόλαιος καὶ ρευστός. Ρεκλαμαδῶρος, θορυβοποιός, πασαλειμένος μὲ ὑπόπτου ποιότητος μόρφωσιν, προσποιεῖτε μὲ ἐπιδείξεις καὶ μὲ ἐκκεντρισμοὺς νὰ κερδίσετε ὅ,τι χάνετε ἀπὸ ἔλλειψιν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν προσόντων.

Ε, Α.—Εἰς οἱονδήποτε ὑπὸ οἱονδήποτε ψευδώνυμον. Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

—Ἡ τρέλλα εἶνε ἡ τελευταία ἀκρόπολις εἰς τὴν ὁποίαν ἕνας ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος δύναται νὰ ὀχυρωθῇ.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Οἱ στερηθέντες ἀπαντήσεώς μου μέχρι τοῦδε ἂς μὲ συγχωρήσουν, διότι αἰτία εἶνε ἕνα μικρὸ ταξειδάκι, τοῦ ὁποίου μόλις προχθὲς ἀφίχθην. Γράψατε «Incoparable Chasseur» θυρίς 35 γραφεῖα «Σφαίρας».

—Νέος, τελειόφοιτος ἐμπορικῆς Γαλλικῆς σχολῆς, ἀνταλλάσσει c. p. καὶ αἰσθηματικὰς ἐπιστολὰς μὲ νέους καὶ δεσποινίδας πανταχόθεν ἑλληνιστί, γαλλιστί. Ἀπόλυτος ἐχεμύθεια. Γράψατε «Κατακτητὴν Καρδιῶν», θυρὶς 21 γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ὡραῖαι μου πατριώτισαι. Εἶμαι μακρὰν τῆς ἀγαπημένης μου πατρίδος. Πρὸς διασκεδασιν δὲ τῆς μονοτόνου ζωῆς μου ζητῶ ἀπὸ σᾶς ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c. p. Γράψατε «Δόγην Βενετίας» Consulat Grego, Venezia Italia.

—Τρελλὴ Ἀθηνοποῦλα. Σοῦ ἔγραψα δίς. Ἀναμένω ἐναγωνίως ἀπάντησιν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου. Γυμνασιόπαις.

—Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα· προτιμῶ ἑλληνικά· διαθέτω δὲ κυρίως Ρωσσικά. Διεύθυνσις Στέργιον Σταροσμόλσκυ, τοπογραφικὰ συνεργεῖα Ἀναt. Μακεδονίας, Σέρρας.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας καὶ νέους πανταχόθεν. Προτιμῶ μοδιστροῦλες Πατρῶν. «Γεράνι», p.r. Μαγνησίας.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ κάρτας ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ μὲ νέους καὶ μορφωμένας δεσποινίδας. Ἐγκρίνω «Νεράϊδα Ἀράχθου», p r. Arta.

—Νεαρὰ δεσποινὶς δέχεται ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ νέους πανταχόθεν. Γράψατε «Μελανόφθαλμος Ἑλληνίς, p. r. Ἀθῆναι.

—Ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ ἐπιστολὲς μὲ δεσποινίδες ἕως 16 χρονῶν. Θέμα οἰκονομικὸν ἀπὸ τὸν ἀποστολέα. Προτιμῶνται τσαχπίνες Ἀτθίδες. «Βινίκιος», θυρὶς 36, γραφεῖα «Σφαίρας»

—Νέος ἀντιαλλάσσει c. p. μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν. Γράψατε «Τὸ ὄνειρον τῆς νυκτός» p. r. Ἀθῆναι.

—Μικὲν Ἀθηνέλην· ἐξηγήσατε σιωπήν. Σπυροῦλα

—Ἡ Κάρμεν ἀλλάζει ψευδώνυμον, καθότι ὑπάρχει πραγματικὴ Κάρμεν. Ἐπιστολὰς ἂς μὴν ἐλπίσῃ νὰ λάβῃ.

—Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ νέους μορφωμένους. Γράψατε «Carmen Berny», θυρὶς 37 γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἂν πραγματικὴ Πηνελόπη κι' ὅπως γροικιέσαι στὴν ψυχή μου χαραγμένη ἀσπιλη καὶ ἀπαραστράτιστη κρατᾶς πόνο καὶ σὺ στὴ δική σου γιὰ μένα ζῆσε τὴν ἐλπίδα μου καὶ θυμήσου ἐκεῖνον ἀφοῦ εἶσαι τὸ φυλαχτό του. Ὀδυσσεύς, Volo, p. r.

—Κακὸ Κορίτσι, Πύργον. Κάρτα σας ἔλαβον 8 τρέχοντος ἀφιχνοῦμαι αὐτόσε. «Καὸ παιδί».

—Εὐχαριστοῦμεν πάντας· κατοίκους Χαλκίδος σιγῶμεν. Περιμένομεν φωτογραφίας πρὸς ἐκλογὴν ἐκλεκτοῦ «Ἀγνωστος ἀνοιξις».

—Ἀνταλλάσσομεν c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὲς μὲ νέους καὶ νέας πανταχόθεν.—«Λευκὲ κρίνε», ἐγκατέλειψες διὰ παντὸς τὸν Μυλοριζον ; «Τρεῖς Σωματοφύλακες», θυρὶς 26 γραφεῖα «Σφαίρας».

Νέος στρατιωτικὸς ζητεῖ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν μὲ μορφωμένας δεσποινίδας ἑλληνιστὶ ἢ γαλλιστί. Γράψατε Μάχ ὁδὸς Ὀδοὺν Πλῶζαρ ἀρ. 14 Σμύρνην.

—Κάθε μορφωμένο κορίτσι δὲ θὰ στερήσῃ στὴν ἀλληλογραφία μου. Γράψτε στὸ p. r. ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΟΥΦΕΞΗΣ.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς ἐρωτικὰς μὲ κορίτσια 17 ἐτῶν ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν. Προτιμῶνται ἀρσακειάδες. Σκοπὸς εὐνόητος. Γράψατε Η. Ι. Γ. p. r· Ἐνταῦθα.

—Εἰς τὰς ἀνθηρὰς ἑλληνοπούλας στέλνω ἀπ' τὴ Βενετία τὸ χσιρε. Μὴ μ' ἀφήσετε κορίτσια λησμονημένον. Δὲν ἠξεύρετε πόσον θὰ μὲ ἀνακουφίσουν δυὸ γλυκὰ σας λόγια. «Ἐλπιδοφόρο Ναυτόπουλο» Γράψατε Κ. Ε. Σ. διὰ Ε Ν. Cousulat greco Venezia Italia.

—ΠΡΩΤΕΑΝ. Ἐνηργησα συμφώνως διαταγάς σας. Ἐπιτρέψατέ μοι παρουσιασθῶ ἐνώπιόν σας ἀναφέρω λεπτομερείας. ΡΑΒΕΓΚΑΡ.

—ΛΑΪΔΗΝ ΑΜΙΛΤΩΝ. Ἐπιστολὴν ἦν ἀπεστείλατε ἐκ Καλαμῶν ἔλαβον ἐδῶ. Λόγους ἀναχωρήσεώς μου ἔγραψα. Ἐντὸς ὀλίγου ἐπιστρέφω. ΡΑΒΕΓΚΑΡ.

—ΔΙΑΝΑΝ ΜΟΝΤΙ. Ἔμαθον πάθημά σου. Γράψε μου ἐν ἐκτάσει πῶς συνέβη. ΡΑΒΕΓΚΑΡ.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς ἑλληνιστί, γαλλιστί, ἀγγλιστὶ καὶ Ἰταλιστὶ μόνον μὲ δεσποινίδας Ἐρμουπόλεως καὶ ὁμογενεῖς ἐξωτερικοῦ. «Ἐλπιδοφόρος», p. r. Σύρον.

—Κοριτσάκια Σάμου, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Κορίνθου θέλετε νὰ μάθετε διὰ τίνα λόγον προτιμῶνται τὰ Σαμιωτάκια ; Γράψατε νὰ σᾶς γράψω. «Μέλλων Σάμιος», p. r. Βαθὺ Σάμου.

—Νεαρὸς γυμνασιόπαις, τὸ πρῶτον ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ ἀγαπητὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας», ἀνταλλάσσει ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ ἀρσακειάδας καὶ μαθητρίας γυμνασίων πανταχόθεν ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστί. Προτιμῶ Λίγιον, Πατρῶν καὶ Ἀθηνῶν τοιαύτας. Γράψατε «Ἀρσακειοθήραν», p. r. Λίγιον.

—«Ἑσπερε» σὲ παρακαλῶ ἀπάντησέ μου διὰ μέσου τῆς «Σφαίρας» ἐὰν εἶσθε ὁ B. Z. Γρατσιέλλα

—Ἀπάντησις: Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε δεσποινὶς Γρατσιέλλα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ὑπόνοιά σας ὅτι εἶμαι ὁ B. Z. (τὸν ἠθοποιὸν δὲν ἐννοεῖτε ;) δὲν μοῦ εἶνε πολὺ κολακευτική. Ἕσπερος

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων ἀρτίας μορφώσεως Προτιμῶ Ἀθηνῶν, Πατρῶν Σμύρνης, Ἀδινίου. Στοπὸς φιλία καὶ ἐπικοινωνία. Γράψατε «Φλοῖσβον» θυρὶς 38 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν μὲ νέους οἱασδήποτε ἡλικίας ἀπαντῶ ἀμέσως. Γράψατε «Μπερτινοῦλα» θυρὶς 39 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἔ, κ. κ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ ἐπεισόδια τοῦ Γιακουμῆ

Η ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Ὅφου τα, μανίτσα μόυ, κ' ἤρθα στὴν Ἀθήνα
π' ὅλοι τους μυρίζουνε νέφτι καὶ μπενζῖνα.
Ὅφου τα, κ' ἐγύρισα κάθ' ἕνα σοκάκι
γιὰ νὰ βρῶ μιὰ κάμαρη μ' ἕνα κρεββατάκι
κι' οὔτε μιὰ δὲν εὕρηκα, μὰ τὴν Παναγία,
γιατὶ τὰ δωμάτια εἶχαν... ἀπεργία!

Ὅφου τα, τὰ μάθια μου κλείνουν ἀπ' τὸν ὕπνο
κλείνουν ἀπ' τὴν πεῖνα μου, ποῦμαι χωρὶς δεῖπνο.
Τρέχω στὸ Βαρβάκειο σ' ἕνα ὑπογάκι
καὶ σκοτάκια ζήτησα μ' ἑκατοστεράκι.
Μάταιος ὁ κόπος μου, τίποτις φαγία...
οἱ μαγέροι ἅπαντες εἶχαν ἀπεργία!..

Βγαίνω ἀπ' τὸ ὑπόγειο, βλέπω μιὰ ἐκκλησία
κ' ἦταν τοσ' ἡ πεῖνα μου κ' ἡ ἀπελπισία
ὅπου μέσα ἔτρεξα μήπως ἀπ' τὰ ρόσσα
βρῶ λιγάκι πρόσφορο, βρῶ λιγάκι ἀνάσα.
Ὅφου τα, κατάργησαν πειὸ τὴ λειτουργία
γιατὶ διάκος καὶ παπᾶς εἶχαν... ἀπεργία!

Γιὰ νὰ βρῶ δωμάτιο καὶ ν' ἀσφαλιστῶ
πρέπει δίχως ἄλλο ν' ἀρραβωνιαστῶ.
Βρίσκω εὐτυχμιὰν ὄμορφη, βρίσκω μιὰ νταντάνα
ποῦ ἤτονε καὶ πλούσια καὶ δὲν εἶχε μάννα.
Μ' ἄρεγε, τῆς ἄρεγα καὶ χωρὶς παιχνίδια,
πήγαμε στὸ μάστορα γιὰ τὰ δαχτυλίδια..
Μά ..κλειστὰ τὰ μαγαζὰ καὶ τὰ συνεργεῖα
κεῖνοι ποῦ τὰ φτιάνουνε εἶχαν... ἀπεργία!

Ὅφου, ποιὸ νὰ ἐκδικηθῶ, ὅφου, ποιὸ νὰ βρίσω
ὅφου, ἀπελπίστηκα καὶ θ' αὐτοκτονήσω.
Ψάχνω μέσο γιὰ να βρῶ: σουμπλιμέ, μπιστόλι,
βόρακα, ἀρσενικό, νέφτι, βιτριόλι,
τρέχω στὸν μπαρμπέρη μου, πάω στὰ φαρμακεῖα,
ὅλα ἦταν θεόκλειστα, ὅλα... ἀπεργία!

Κάποιος καλὸς ἄνθρωπος,
ποὔχε γενεάδα,
μοῦπε νὰ τραβήξω εὐτὺς
στὴν ἁγιὰ Τριάδα
κ' ἐκεῖ κάτω παρευτύς,
χωρὶς νὰ δειλιάσω,
νάμπω μεσα σ' ἕνα τραμ
καὶ νὰ ἡσυχάσω,
μέσ' στὸ τραμ νὰ κοιμηθῶ
μὲ πολλὴν ὑγεία,
γιατὶ δὲν κουνᾶ τὸ τραμ
μὲ τὴν ἀπεργία...

Στὰ ποδάρια γρήγορα
σὰν τρελλὸς τὸ βάζω,
φτάνω, βρίσκω κάποιο τραμ
πέφτω καὶ πλαγιάζω.
Ὅφου τα, τὶ ὤμορφα,
ὅφου, τὶ μαγεία!..
... μὰ προτοῦ νὰ κοιμηθῶ,
λήγει ἡ ἀπεργία!...

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

Διὰ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἀριστείου

Τὰ τραγούδια τῆς κυρα-Γιάννενας

Ὁ ἄντρας μου ὁ Ἀλέκος ἐπειδὴς κι' ἔχει
μπακάλικο στὸν Περαία
θέλει νὰ κάνη οὖλο τὸν κόσμο παρέα,
καὶ δὲ θέλει νὰν τἄχω μὲ τοὺς παπάδες κακά,
ἕνεκα ὅπου αὐτοὶ ψουνίζουνε ὀρεχτικά.
Καὶ νὰν τἄχω καλὰ καὶ μὲ τοὺς καλογέροι
ἐπειδὴς οὖλοι ψωνίζουν ἀφ' τὸ μαγαζί πιπέρι.
Καὶ τῶν συγραφέων λέει
νὰ μὴ μπαίνω στὸ μάτι
γιατὶ κάνουν ξόδεψι στ' ἁλάτι.
Καὶ σὲ κάθε σύζυγο Ἀθηναῖο
νὰ μὴν κάνω τὴ σοβαρή,
μιὰ κι' ὅλοι οἱ σύζυγοι
μεγάλη ξόδεψι κάνουν στὸ κερί,
καὶ νὰ σέβουμαι τοὺς ποιητάδες
γιατὶ ὁ δαίμονος νὰ μὲ πάρη
ἃ δὲν τρῶνε οὖλοι τους κριθάρι.

Ἡ κυρα-Γιάννενα

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

Σταράτες καὶ μελαχροινὲς
ξανθόμαλλες καὶ καστανὲς
καὶ κᾶτι μαυρομάτες
κι' ἄλλες γλυκὲς κι' ἀφράτες,

στὸ νοῦ μου τριγυρνοῦν μαζί...
νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ!...

Κι' ὡς τόσο μόνος τὰ περνῶ,
κι' ἂν μπολσεβῖκος δὲ γενῶ,
κι' οὔτε σουλτάνος γένω,
στὸ ράφι θὲ νὰ μείνω.

Μικὲς Γιαννᾶτος Ἀθηνέλης

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ'
Ποῦ νὰ σ' εἶχα ἰδῶ
προυψὲ τ'ν πιρασμέν'
Πέφτ' τοὺ βράδ' νὰ πάη
ἡ ψ'χή σ' στ'ν Κούλουρη κὶ νὰ εἰπῆς πῶς
ἔφτακι ἡ συντιλεία τ' κόσμ'.
Γιατί; θὰ μ' πῆς. Γιὰ τ' ἀντὶ πῶχ' τεοσιρις τρῦπις θὰ σ' ποῦ κὶ γώ.
Ἰουνίους κὶ τυμπανίους, οὐρὲ χαϊβάν' θὰ κοιμῶσι τοὺν μανδαγόραν ὑπὸ τοὺν νήδυμουν, ὅπους λιὲν κι' οἱ γραμματ'ζούμεν' μαθές, κὶ δὲ θὰ σ' καίγεται κορφὶ τὶ γένεται πάρα πέρα ἀπ' τοὺ χουργιό σ'. Φιμηρίδες δὲ διαβάειζ, οὐρή, κὶ δὲν παρακολ'θεῖς τ'ν παγκόσμια ἰγχώριουν κὶ διεθνῆν κατάσταο'; Ἀϊ π' νὰ σὶ πάρ' οὐ δαίμουνας, τὶ κούναε μονάχα πές μ' ἰκείν' ἡ μάννα σ' κὶ δὲν ξεσκέπαζε κανιὰ ψύχα νὰ ἰδῆ!

Ἀπεργία, οὐρή, νουγᾶς τὶ θὰ εἰπῆ ἀπεργία; Διάβασις δεόντους κὶ μιτὰ τ'ς ἀηδιαζούσης προυσ'χῆς τοὺ κιφάλαιουν τ' Μάρξ τουθ' ὅπερ διαλεμβάν' κὶ διαπραγματέβιται καταλιεπτῶς κὶ ὡς ἰμπρέπει πιρὶ ἀπιργία κὶ τὰ παριπόμινα; Ἄκα; Ἄξ σ' κὶ ξιρό, οὐρὲ ξύλουν ἀπιλέκηντουν, στραβὴ γιννήθ'κις γκαϊδὴ θὰ πουθάν'ς— ἀμήν. ἄϊ σ'-Πάντ' μ', ἀπ' τοὺ στόμα μ' κὶ στ' Θεούλ' τοὺ, 'φτί.

Ἀπεργία, οὐρε ζουνταγό, θὰ εἰπῆ, νἄχ'ς μίνια δ'λειά, κι' ἀδ' ἐκεῖ π' φκιάν'ς τ' δ'λειά σ' νὰν τὰ παρατήης οὖλα σύγξ'λα κὶ νὰ πᾶς σπιτάκι σ' νὰν τοὺ κόψψ δίπλα. Σὰν κὶ νὰ λιέμι, ἐλόου σ' καθὼς πλιέν'ς τὰ σκ'τιὰ στοὺν ξεριᾶ, νὰν τ' ἀφήκ'ς ἀξέβγαλτα, ὅπους ἐστὶν κὶ ἰβρίσκεται κὶ νὰ γυρῆης σπίτ' κι' ἂν σὶ ρουτήσ' ἡ μάννα σ' τὶ συνβαίν', ἰσὺ νὰν τ'ς πῆς «ἀπιργία. Ἀπιτῶ τοὺ οὐκτάουρωυν κι' αὔξησ' τ'ς μπουμπότας». Ἔτσ' νὰν τ'ς πῆς, κι' ὄντες σὲ περιλάβ' μὶ τοὺ φουρνόξ'λου, μ' γράφ'ς τὸ χαμπέρια σ'. Γιά, ἔτσ' ἔκαναν ἰδῶ τὰ τράμια, ἰκειὰ τὰ κίτιρνα κ'τιὰ μαθὲς π' κουβαλᾶν τοὺν κόσμου δῶθε κεῖθε. Ἕνα προυῖ ἔκαναν ἀπεργία κὶ δὲ βῆκι κανένα στοὺ παζάρ'. Κὶ καρτέραγα κὶ γὼ οὐ καψαρὸς στ' στάσ' γιὰ νὰ διαβῆ τοὺ τραμι νὰ μὶ πάρ' γιὰ νὸ μὶ πάη στοὺ λόχου μ' κὶ κορτερῶντας μὲ πῆρε τοὺ μεσ'μέρ'. Τέλους ἔμαθα πιρὶ τινους πρόκεται, κι' ἄειντε, φτουχὲ Μήτρου, καβαλίκα τὰ πουδαράκια σ' κὶ πεζου πόρα ἀπ' τ' μίνια ἄκρ' τ'ς Ἀνθήνας ὡς τ'ν ἄλλ'. Ἰφτυχῶς πούεινε σ'νηθισμένα ταῖβουνὰ ἀποὺ χιόνια, ἀλλοιῶς θὰ νἄμνεσκα στοὺ δρόμου ξερός, μὲ κειὸ τοὺ διαολόκρυου πῶκανε Κι νἄηταν αὐτίνου μαναχὰ ἢ π' τὴν Πέφτ' τοὺ βραδ' ὅπους σῶλιεγα, ἕνεκα οἱ λιεχτρουτεχνῖτες, λιέει, τ'ς ἀλλιεληγγύης κι' ἡ ἑταιρεία τ'ς ἐργατ'κῆς σ'νείδησις μαζὶ μὲ τοὺν κυρ-ἀϊ πουργὸ τ'ς συνουμουσπουνδίας—βαθειὰ ἰλληνικα αὐτίνα, οὐρὲ ἄροχλ', ποῦ νὰ πάρ'ς γκάβου!— κι διὰ ταῦτα ζούβ'σαν τὰ φῶτα κι' ἡ Ἀνθήνα βούλιαξε σὲ σκότουν ἄπλυτουν, π' λιένε. Ἰκείν' τ'ν ὥρα ἰγὼ μαλλιοτραβιωμ'να νὰ σ' γράψου τούτου τοὺ ἔρ'μου τοὺ ραβασάκι, κι' ἀπαν' π' κατέβαιν ἡ ἔμπνεψ', τσουπ κὶ σβύν' τοὺ λιεχτρικό. «Μπά π' νὰ τσώμπ' οὐ διάτανους, σακαδες κάν'νε μαθές;» λιέου, κὶ καρτεράου μπὰ κὶ ξανανάψ' μ' δὲ βαρειέσαι! Σ'κών'μαι, τ'ράου ὄξου, πιοσα τοὺ σκουτάδ'. «Νιὰ χαρὰ εἶμαστε τώρα», λιέου Βγαίνου ὄξου στοὺ δρόμου, οὔδε τ' μύτ' μ' δὲν ἔγλιεπα. Κάθε πατ'σὰ κὶ σκούνταφτα πότε σ' ἕνα ἀγγουνάρ', πότε σὲ γιὰ κουλῶνα, πότε ἔπεφτα ἀπάν' στ'ς ἀνθρώπ'ς κὶ οὖλου μὲ τοὺ μπαρδὸν κὶ μπαρδὸν τοὺ πάαινα. Κι' ἂν πῆς κὶ γιὰ τ'ν οὐδὸς Σταπίγιου, αὐτίν' ἦταν κι' ἂν ἦταν. Σκόλαγαν ἰκείν' τ'ν ὥρα τὰ κουρ'τσὲλια ἀπ' τ' ἀϊπουργεῖα κὶ τὰ μουδ'στρά δ'κα κὶ γίνουνταν ἀνάστα οὐ Κύριους. Οὖλ' οἱ κολφακάκηδες εἶχαν βρῆ τ'ν ἀφκαιρία νὰ πέφτ'νι ἀπανουθιό τ'ς κὶ νὰ β'τᾶν ὅπ' εὕρ'σκαν, κι' αὐτίνες οἱ παληουτσαπερδῶνες, πῶκαναν τάχα μ' πῶς δὲν τἄθελαν, ἔσκαγαν στὰ γέλοια κὶ γκιάξε με, Γιάννη, γκιάξε με. Ἀδὲ στὰ μαγαζὰ εἶχαν κεράκια σὰν καὶ νἄκαναν ἀνάστασ'. Γιὰ αὐτίνα τρυβᾶμε 'μεῖς οἱ καψουανθηναῖοι, π' δὲν τἄχετε σεῖς, γιατὶ ποιὸς νὰ κάν' ἀπεργία μαθὲς αὐτοῦ, τὰ λυχνάρια ἢ τὰ καντ'λέργια;

Ταῦτα κὶ μένου γειά σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΣΤΗΛΗ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Ἀμήν, ἀμὴν
εὐαγγελίζου
ὑμῖν
χαρὰ
μεγάλη,
ὅτι ἤνοιξε
τὸ τριώδιον
καὶ ὕμνον
θὰ ψάλλω
εἰσόδιον
εἰς τὸ
καρναβάλι.
Τῆς τρέλλας
καὶ μέθης
εἶνε
τὸ ζώδιον,
γλεντήσατε
φίλοι
δίχως ἐμπόδιον
καὶ ἂν σᾶς πονῆ ἡ καρδιὰ
βάλτε της λίγο ἰώδιον.
Κρέας θὰ φάγωμεν βώδιον
διότι ἕνεκα αἱ διατιμήσεις
δὲν ὑπάρχει πρόβειον,
κράσον θὰ πίωμεν ἂν καὶ ὀλίγον ὑδρόβιον
διὰ νὰ σκοτώσωμεν τῆς γρίππης τὸ μικρόβιον,
κι' ἂς πάη στὴν ὀργὴ τὸ κοινόβιον
ὅταν ἀρχίσω τὸ τραγώδιον.
Τὸ ράσο θὰ πετάξω ὡς ἀναρμόδιον,
τὸ καλλιμαῦκι θὰ βάλω ὑποπόδιον
κι' ἀντίο ντροπὴ καὶ καλό κατευόδιον
ὅταν τεθῶ ὑπὸ μάσκαν
ὡς λύχνος ὑπὸ τὸν μόδιον.
Δὲν θ' ἀφήσω παξιμαδὸ πλανόδιον
καὶ ἀηδόνα τοῦ σαντὰν νυκτόβιον
καὶ μὰ τὸν Θεὸν ἂν μεθύσω
θὰ κάμω ἐπεισόδιον,
ἤτοι μὲ ἄλλους λόγους θὰ τὰ κάμω ρόδιον
καὶ ὥρα μου φαίνεται εἶνε νὰ πάρετε πόδιον.

Ὁ Πάτερ Παχώμιος

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΗΔΟΝ

Σφυρὶ καὶ δραπάνι, ρὲ Μανιῶ καλλίσφυρη, δράπανο καὶ σφυρὶ καὶ τὸ μέγα ἔλεον. Ἀμή; τὶ νόμισες ὅλο τὰ εἰς ρὰ δισύλλαβα θὰ λέμε; Νὰ ποῦμε καμμιὰ βολὰ καὶ τ' ἀνώμαλα ρήματα νὰ ἰδοῦμε τὴν ὑγειά μας. Ἡ πολλὴ δουλειά, ρὲ δουλάρα μου, τρώει τὸν ἀφέντη—ξηγιέμαι παροιμιωδῶς; Κάπου κάπου χρειάζεται καὶ μιὰ ἀπεργία, ἔτσι γιὰ νὰ μὴν τοὺς περνάη ἀπ' τὴν ἰδέα πῶς τοὺς ἔχουμε ἀνάγκη. Σὲ δουλεύω, κύριος; Πλέρω, κατέβαινε, κύλα, πεγκοῦ ὅσα σοῦ ζητήξω. Δὲν πλερώνεις, δὲ βγαίνεις, ζημιώνεσαι ἡ ἀφεντιά σου; ζεμανφοὺς ἐγὼ καὶ τρία αὐγὰ μελᾶτα. Σοῦ κηρύζω μιὰ γενικὴ ἀπεργία, κι' ὅρσε νὰν τὴν κάνης ἑλόγου σου τὴ δουλειά. Πῶς εἴπατε; Πάει ὁ καιρὸς ποὔξερες, τὸ ὁποῖον τώρα θὰ μετρηθοῦμε μὲ τὸ ἴδιο μέτρος. Τὶ εἶσαι σὺ καὶ τὶ εἶμαι γώ; Κεφάλαιος ἡ ὑψηλότη σου, προλετάριος ἡ χαμηλότη μου—κουβάλα τὸ λοιπὸ τὶς μπαγκανότες σου νὰ ξηγηθοῦμε περὶ μερασά. Ψυχή μου, μεγαλεῖο! Ψοφάω γιὰ κομμουνισμό. Δὲ σὲ συφέρει ἐσένανε, κύριε ἀστικὸ κράτον; Ἀπεργία ἐγώ, ἑκατὸ βολὲς ἀπεργία, καὶ μιὰ γιὰ τὸ χατῆρι σου ἑκατὸ μία, ρὲ ἑκατόφυλλη καὶ κοντοποδαροῦσα —τὰ ὁμιλάω μαρξηδὸν κι' ἀρμυροφύστικος;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΣΟΛΑΓΗΝΟ

Φιλιὰ καὶ κρασολάγηνο μέσ' τὸ λιβάδι τὸ χλοερό
φτωχὸ μὲ καταντήσανε καὶ μ' ἄφησαν χωρὶς λεφτόν
Ἢ Κόλαση, ἢ Παράδεισο θὰ βρεῖ γενιὰ τοῦ ἀνθρώπο,
μὰ ποιὸς ποτὲ εἶδε Κόλαση ποιὸς γύρισε ἀπ' τὸν οὐρανό·

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗ, ΑΡΣΑΚΗ 2